

လက်တွေ့ နီနီ

ဖြိုးကျော်

ဂျပန်စာရေးဆရာ 東野圭吾 ၏ 赤い指 ဝတ္ထုအား ပြန်မူပြန်ထားသည်။

မိတ်ဆက်

နိုင်ငံခြား စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်။ "အဲဒီလိုမျိုး အဖေ ရှိမှတော့ အဲဒီလို သားမျိုး ရှိရောပေါ့" တဲ့။ အင်္ဂလိပ် စကားပုံ "Like father, like son" ဆိုတာ လည်း အဲဒီ သဘောပါပဲ။ သားသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်ကို အများဆုံး ပုံ သွင်းပေးတဲ့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မိဘတွေပဲလို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီမှာ "ပုံသွင်း တယ်" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အများစုက "ဆုံးမပဲ့ပြင်တယ်" လို့ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ကြတယ်။ မိဘတွေ ဆိုဆုံးမတဲ့ အတိုင်း သားသမီးတွေက ပုံစံ ပြောင်းလာရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သုတေသန စစ်တမ်းတွေအရ သိရတာကျ တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သားသမီးတွေဟာ မိဘတွေရဲ့ ဆိုဆုံးမတဲ့ စကား ကို နားထောင်လို့ ပုံပြောင်းလာတာထက် မိဘတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို အတုခိုးရင်း ပြောင်းလဲလာကြတာက ပိုများသတဲ့။ သဘောက - သားသမီး တွေရဲ့ အမူအကျင့် အများစုဟာ မိဘတွေဆီက ကူးစက်လာကြတယ်တဲ့။

ကဲ ... ဝတ္ထုအကြောင်း စကြစို့ရဲ့။ ဒီဝတ္ထုကို စုံထောက်ဝတ္ထုပါလို့ ပြောရမှာ တောင် ခပ်ခက်ခက်ရယ်။ အမှုလိုက်နေတဲ့ အပိုင်းထက် မိသားစုနှစ်စုရဲ့ အကြောင်းကို ပြောနေတာက ပိုများနေတယ်။ အတိအကျ ပြောရရင် မိသားစုတွင်း ပဋိပက္ခတွေ အကြောင်းပေါ့။ အကြမ်းဖျင်း ခြုံကြည့်ရရင် ဇာတ်လမ်းက သိပ်ဆန်းကြယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူလိုကိုယ်လို၊ သူ့ မိသားစု ကိုယ့်မိသားစုတွေမှာ အများစု မြင်နေကြားနေရတဲ့ ပြဿနာတွေ ပဲ။ အဲဒီ ပြဿနာတွေချည်း ချရေးလိုက်ရင်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ် ကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ အခုဟာက လူသတ်မှုတစ်ခုနဲ့ ရောသမ္မေ့ပြီး ဖွဲ့နွဲ့

ထားတာဆိုတော့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ကောင်တချို့ရဲ့ စရိုက်တွေကို မသိမသာ ပုံဖော်သွားတာတွေက ဆရာ ကျတယ်။ ဘာပြဿနာလဲလို့ သိရအောင် ကိုယ်တို့ရဲ့ စုံထောက်ကျော် ကိုဝေ ဖြိုး ပြောထားတဲ့ အောက်ပါ အကြောင်းအရာကို ဖတ်ကြည့်ကြည့်။

"လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သေရမလဲဆိုတာ သူ့ဘယ်လို ရှင်သန်ခဲ့ သလဲ ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ။ အဲဒီလူ ဒီပုံစံနဲ့ သေသွားခဲ့တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝကို ဒီပုံစံနဲ့ပဲ ရှင်သန် ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ တခြား ဖြေ ရှင်းပြစရာ အကြောင်းအရင်း မရှိဘူး။"

"နွေးထွေးသာယာတဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့သူဟာ သေခါနီးအခါမှာလည်း တူညီတဲ့ နွေးထွေးစောင့်ရှောက်မှုတွေ ခံစားသွားရ မှာပဲ။ အဲဒီလို မိသားစုမျိုး မတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သေခါနီး ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အချိန်ကျမှ ကိုယ့်အနီးအနားမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကို ရှိနေစေချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ သိပ်အတ္တကြီးတဲ့လူလို့ မင်း မ ထင်ဘူးလား။"

အထက်က စကားပြောမှာ ပါတဲ့ 'အဲဒီလူ' ဆိုတာ သူ့အဖေကို ပြောနေ တာ။

ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက အခုချိန်ထိ ငြင်းခုံလို့ မပြီးသေးတဲ့ debate တစ်ခု ရှိတယ်။ အဖေရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ အမေရဲ့ ကျေးဇူး၊ ဘယ်ကျေးဇူးက ပိုကြီးသလဲ တဲ့။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးက ဘာတွေလဲ လို့ လူတစ်ယောက်ကို မေး ကြည့်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံရှာပေးတဲ့ ကျေးဇူး၊ ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူး၊ ကျန်းမာနေအောင် စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ကျေးဇူး၊ ဒါမျိုးတွေပဲ ပြောကြတာ များတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ အမှုအကျင့်တွေရဲ့ ၅၀% ကျော်ကျော်ဟာ အ ဖေကျေးဇူးကြောင့် ရထားတာပါလားလို့ တွေးမိတဲ့သူ တော်တော် နည်း

လိမ့်မယ်။ ကိုယ် မသိလိုက် မသိဘာသာပဲ အဖေဆီက စုပ်ယူထားခဲ့တဲ့ဟာ တွေ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ရှိနေပြီးသား ကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့် လေးတစ်ခုကို ဘယ်က ရခဲ့သလဲလို့ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ရင် အဖေဆီ က ရခဲ့တာပဲ များလိမ့်မယ်။ သားက အမေကို ပိုချစ်တတ်ပြီး သမီးက အဖေ ကို ပိုချစ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် သားရဲ့ အမှုအကျင့် အများစုဟာ အဖေဆီက နေ absorb လုပ်ပြီး သမီးတွေကျတော့ အမေဆီက ကူးစက်တာ များတယ်။

အခုလို ရေးပြနေလို့ ဒီဝတ္ထုဟာ ဖခင်ကျေးဇူးတော်ဘွဲ့ ဖြစ်မှာပဲလို့ မထင် လိုက်ပါနဲ့။ ပြောင်းပြန်ပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာ သားတစ်ယောက်ဟာ လူတစ် ယောက်ကို သတ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီ သားကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် အမှု ကို ဖုံးဖိကြိုးစားနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ကြရမှာ။ ဘယ်လို အဖေမျိုးက ကိုယ့်သားသမီးကို လူသတ်သမား ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး သွန်သင်ခဲ့မှာလဲ နော်။ ဘယ်လို မိဘမျိုးက ကိုယ့်သားသမီးကို ဆိုးယုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး တွေ သင်ပေးချင်ကြမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် လောကမှာကျတော့ မိဘတွေ ရဲ့ အမှုအကျင့်က မသိလိုက် မသိဘာသာ အဲဒီ အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့နေတတ်တယ်။

ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်လို ကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်က အဖေဆီက ရတယ်၊ ဘယ်လို မကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်က အဖေဆီက ရတယ်၊ ဘယ်ဟာတွေ ကတော့ဖြင့် အမေဆီက ကူးစက်လာတယ် စသဖြင့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်သင့်တယ်။ ဒီအဖေ သောက်သုံးမကျလို့ ငါဒီလို ဖြစ်လာတာပါလားလို့ အပြစ်တင်နေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလည်း တစ်နေ့ ကျရင် ငါ့သား ငါ့သမီးကို ငါ့လို သောက်သုံးမကျအောင် လုပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေနိုင်တယ်လို့ သတိဝင်နိုင်အောင်ပါ။

ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ရလိုက်တဲ့ အနှစ်သာရက အဲဒါပဲလို့ ယူဆ

တယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောခဲ့သလိုတော့ ဒီဝတ္ထုက ဒဿနတွေ၊ အဘိဓမ္မာတွေကို အလုံးလိုက် အတစ်လိုက်ကြီး ဘယ်ပေးပါ့မလဲနော်။ ရသစာပေရဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့အချက်၊ အားသာချက်က အဲဒါပဲ ထင်တယ်။ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို တင်ပြရင်း ကိုယ်ဘာသာကိုယ် တွေးယူရတာမျိုး။

ကဲ ... ကျွန်တော်လည်း လေ အတော် ရှည်မိနေပြီ။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာ

"မိခင်နှစ်ယောက်က သူတို့ သားတွေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ တူညီတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ပုံစံမတူတဲ့ ချစ်ပုံချစ်နည်း"

"သားသုံးယောက်က သူတို့ ဖခင်တွေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ မတူညီတဲ့ ဥပေက္ခာ လျစ်လျူရှုမှု"

စတာတွေ အပြင် မိဘတွေဟာ သားသမီးတွေအပေါ် ဘယ်လောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သက်ရောက်နေတတ်သလဲ ဆိုတာကိုပါ ခံစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒီလို ခံစားလိုက်ရရင်ပဲ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

ဒီဝတ္ထုဟာ ဂျပန်စာရေးဆရာကြီး Keigo Higashino (東野圭吾) ၏ ‘赤い指’ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာပြန်ရာမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဖတ်လို့ အဆင်ပြေအောင် မြန်မာမှုပြုပြီး ဘာသာပြန်ထားပါတယ်။ မြန်မာမှုပြုတယ်လို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြောရရင် မူရင်း ဂျပန်ဝတ္ထုကနေ ဘာမှ သိပ်ပြီး ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရတာ သိပ်မရှိပါဘူး။ လူနာမည်၊ နေရာနာမည်တွေကို မြန်မာနာမည်အဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်တာက လွဲလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောင်းပစ်လိုက်ရတာ များများစားစား မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဒီဝတ္ထုထဲက ဂျပန်မုန့်တစ်မျိုးကို ဘိန်းမုန့်လို့ ပြောင်းသုံးထားတယ်။ နောက်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ အများ စုဝေးနိုင်တဲ့ ဓမ္မာရုံလို community

center မျိုးကို သူ့အတိုင်း မသုံးဘဲ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးလို့ သုံးထား
ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဂျပန်အမျိုးသမီး အနေနဲ့ အိမ်နေရင်း မိတ်ကပ်ပါးပါး
လိမ်းထားတာမျိုးကို မြန်မာသဘာဝနဲ့ ကိုက်ညီအောင် သနပ်ခါးရေကျဲ
လိမ်းထားတယ်လို့ ပြောင်းလိုက်တာမျိုးက လွဲပြီး အကြီးစား ပြင်ဆင်မှု ဘာ
တစ်ခုမှ မလုပ်ထားပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုအနေအထားအရလည်း ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူး ပြင်စရာ မလိုအောင်ကိုပဲ မြန်မာဓလေ့နဲ့ ကိုက်ညီလှပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာမှုပြုတယ် ဆိုတာကလည်း ဖတ်လို့ သွက်အောင်
မြန်မာနာမည် ပြောင်းထားတာလောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဖတ်
လို့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခန်း (၁)

ညနေစာ သုံးဆောင်ရန်အချိန် နီးကပ်ခါမှ ဦးထွန်းဇော်သည် ကိတ်မုန့်ကို စားလိုကြောင်း ပြောလာ၏။ ထိုကိတ်မုန့်ကို စွမ်းပိုင်သည် သူ့အတွက် ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အခုချိန် စားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား" စွမ်းပိုင်သည် ကိတ်မုန့်ဘူးကို ကိုင်လျက် မေးနေသည်။

"ဒါတွေ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဗိုက်ဆာလာရင် စားရမှာပဲ။ အဲဒါမှ ကျန်းမာရေးအတွက် အကောင်းဆုံး မဟုတ်ဘူးလား"

"ခဏနေ နာစွမ်းမက ပွစိပွစိလုပ်လာရင် ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး နော်" စွမ်းပိုင်အနေဖြင့် ယခုလို ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ၏ဦးလေးမှာ ယခုကဲ့သို့ စားချင်သောက်ချင်စိတ် ရှိနေခြင်းအတွက်ပင် သူ့မှာ ဝမ်းသာ၍မ ဆုံး ရှိတော့၏။

စွမ်းပိုင်သည် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ကိတ်မုန့်ဘူးကို ထုတ်၍ ဘူးကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘူးထဲတွင် ကိတ်မုန့်တစ်တုံးစီ တစ်တုံးစီကို စက္ကူအိတ်ကလေးများဖြင့် သီးခြားစီ ထုပ်ပိုးထား၏။ ထိုအထဲမှ စက္ကူထုပ် တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ စက္ကူများကို ခွာထုတ်ပြီး ကိတ်မုန့်တုံးအား ဦးထွန်း ဇော်၏ ပိန်လှီနေသော လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နံရံတွင် မှီ နိုင်ရန်အတွက် ဦးထွန်းဇော်သည် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ နောက်ကျောတွင်ရှိသော ခေါင်းအုံးအား နေရာချနေသည်ကို မြင်သောအခါ စွမ်းပိုင်သည် ခုတင်နား တိုးကပ်၍ ကူညီပေးသည်။

ကိတ်မုန့်တစ်တုံးသည် သာမန် လူတစ်ယောက်အတွက် နှစ်ကိုက်စာမျှသာ ရှိသော်လည်း ဦးထွန်းဇော်အတွက်မူ နည်းနည်းစီ ပါးစပ်ထဲထည့်၍ တမြုံမြုံ ဝါးနေရသောကြောင့် အချိန်အတော်ကြာမှ ကုန်လေတော့သည်။ တစ်လုတ်စီတိုင်းကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ မျိုချနေရသော ဒုက္ခအား အမှုမထားဘဲ ကိတ်မုန့်၏ အရသာကို တမြုံမြုံ ခံစားနေသော ဦးလေးကို မြင်ရ၍ စွမ်းပိုင်မှာ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည်။

"ရေသောက်ဦးမလား"

"အေး ကောင်းသားကွ။ ငါ့ကို ယူပေးပါဦး"

ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ စားပွဲခုံပေါ်မှ ရေကရားဖြင့် ရေတစ်ခွက် ထည့်လိုက်ပြီး ဦးထွန်းဇော်လက်ထဲသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ အလွယ်တကူ စုပ်သောက်နိုင်ရန် ပိုက်တစ်ချောင်းအား ခွက်ထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားသောကြောင့် ဦးထွန်းဇော်သည် ခွက်ထဲမှ ရေများ ကုန်သည်အထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်ယူလေသည်။

"ဦးလေး၊ အခု အဖျားရော ရှိသေးလား" ရေသောက်ပြီး၍ ခွက်ကို ပြန်ယူနေစဉ် စွမ်းပိုင်က မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါပဲ။ ၃၇ ဖြစ်လိုက် ၃၈ ဖြစ်လိုက်ပေါ့။ အသားကျနေပါပြီကွာ။ အဲဒါကို ကိုယ့်ရဲ့ ပုံမှန်အပူချိန်လို့ပဲ ယူဆလိုက်တော့တယ်"

"ဟုတ်၊ ဦးလေး နေရထိုင်ရ သက်သာရင် ပြီးတာပါပဲ"

"ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့ကွာ။ မင်းပဲ။ ဒီကို ခဏခဏ လာနေတာ။ အလုပ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား"

"လတ်တလော အမှုတစ်ခု ပြီးသွားလို့ အားလပ်ချိန် များများ ရနေတာ"

"ဒါဆိုလည်းကွာ အခု အားလပ်ချိန်ရတုန်း ရာထူးတိုး စာမေးပွဲအတွက်"

စာလေးဘာလေး လုပ်ပါတော့လား"

"ဦးလေးက လာပြန်ပြီဗျာ" စွမ်းပိုင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"စာလုပ်ရမှာ စိတ်မပါဘူးဆိုလည်းကွာ၊ ရည်းစားလေးဘာလေး ရှာပြီး ထွက်လည်ပေါ့ကွ။ ဒီအဘိုးကြီးကိုပဲ အလကားနေရင်း စိတ်ပူနေပြီး ဒီပဲ ခဏခဏ လာနေတာ ဘာအသုံးကျမလဲ။ ငါ့ကို ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မိစမ်းလည်း ဒီကို မကြာမကြာ ရောက်နေတာပဲဟာ"

မိစမ်းဟူသည် စွမ်းပိုင်၏ မိခင် ဒေါ်စမ်းစမ်းမော် ဖြစ်၏။ ဦးထွန်းဇော်၏ နှမလည်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမှ မရှိဘဲ ဦးလေးရာ။ ပြီးတော့ ဦးလေးလည်း အားနေတာပဲ မဟုတ်လား"

"အမယ် မင်းထင်သလို အားမနေဘူးကွ။ ဆေးရုံတက်နေရတဲ့သူ ဆိုပေမဲ့ ငါ့မှာ စဉ်းစားစရာ တွေးတောစရာတွေကလည်း အများသားဟ"

"ဦးလေးက ဒါကို ပြောတာလား" စွမ်းပိုင်သည် ဘီးတပ်စားပွဲပေါ်မှ စစ်တုရင်ဗန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးလိုက်သည်။ စစ်တုရင် အရပ်တစ်ခုစီ၏ အောက်ခြေတွင် သံလိုက်ထည့်ထားသော Chess ဗန်းတစ်ဗန်း ဖြစ်သည်။

"လျှောက်မကိုင်နဲ့။ ပွဲက မပြီးသေးဘူး။ အကွက်ရွှေ့နေတုန်းကွ"

"ကျွန်တော်က ဒါမျိုးတွေ ဝါသနာ မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ ရှေ့တစ်ခေါက် ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တုန်းကနဲ့ ဘာမှ မထူးသလိုပါပဲ"

"ဘယ်ကလာကွာ။ တိုက်ကွက်တွေက အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတာ။ ငါ့ပြိုင်ဘက်ကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူးကွ"

ဦးထွန်းဇော်၏ စကားပင် မဆုံးသေးခင် သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက် သည် လူနာခန်း တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ အသက် ၃၀ ခန့် ပတ်ဝန်းကျင်ဟု ခန့်မှန်း၍ရသော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

"ကျွန်မတို့ ကိုယ်အပူချိန်နဲ့ သွေးပေါင်ချိန်လေး တိုင်းကြည့်ရအောင်လား" သူနာပြုဆရာမက ပြောလာသည်။

"အခုပဲ သမီးအကြောင်း ပြောနေတာ။ ဒီကောင့်ကို စစ်တုရင်ဗန်း ပြနေတာလေ"

ဦးထွန်းဇော်၏ စကားသံကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာဝိုင်းနှင့် သူနာပြု ဆရာမ၏ မျက်နှာမှ အပြုံးတစ်စ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"နောက်တစ်ကွက် ဘာရွှေ့မလဲဆိုတာ သမီး စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"အွန်း" သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြနေစဉ်မှာပင် Chess ဗန်းပေါ်မှ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

စွမ်းပိုင်သည် ဦးထွန်းဇော်နှင့် သူနာပြုဆရာမတို့၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် စီ အပြန်အလှန် ကြည့်ရင်း အံ့အား အသင့်ကြီး သင့်နေတော့သည်။

"အန် ... ဦးလေးရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ ဒီဆရာမလေးလား"

"သူ့ကို အထင်မသေးလိုက်နဲ့။ စွမ်း ... ဗန်းကို ငါ့ခုတင်နား ရွှေ့ပေးစမ်းပါ ကွာ"

စွမ်းပိုင်သည် စစ်တုရင်ဗန်း တင်ထားသော စားပွဲကို ခုတင်အနားသို့ တိုး ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းဇော်သည် စစ်တုရင်ဗန်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်မှောင်တို့ ကျုံ့ဝင်သွားကြသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မ ရေမတွက်နိုင်သော အရေးအကြောင်းများသည်လည်း ပို၍ နက်ရှိုင်းသွား ကုန်သည် ထင်ရ၏။

"မြင်း ခုန်လိုက်တယ်လား။ နိပ်ပါ့ကွာ။ ထင်တောင် ထင်မထားဘူး"

"အန်ကယ် ခဏနေလောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါလား။
တော်ကြာ သွေးပြန်တက်နေပါဦးမယ်"

ရင်ဘတ်တွင် 'နုဝါ' ဟူသော ရင်ထိုးတံဆိပ်ပါသည့် ဆရာမလေးသည် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် ဦးထွန်းဇော်အား သွေးပေါင်ချိန်ပေးနေ၏။ နောင် သောအခါတွင် ဦးထွန်းဇော်သည် စွမ်းပိုင်အား သူနှင့် အောင်သွယ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာခဲ့သည်။ စွမ်းပိုင်မှာ ဆန္ဒမရှိ၍ ငြင်းဆိုလိုက်ရ၏။ ဆရာမလေးမှာလည်း ထိုသို့ ဆန္ဒရှိပုံ မရ။

"ဘယ်နားလေးများ ကိုက်တာ ခဲတာ ရှိသလဲ အန်ကယ်" စမ်းသပ် တိုင်းတာသည်များ ပြီးသောအခါ ဆရာမလေးသည် ဦးထွန်းဇော်အား မေး လာသည်။

"မရှိပါဘူး။ အရင်အတိုင်းပါပဲ"

"ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလာရင်တော့ ကျွန်မကို အချိန်မရွေး ခေါ်လိုက်ပါနော်" နုဝါသည် တစ်ချက်ပြီးပြပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ဦးထွန်းဇော်သည် ဆရာမလေး ထွက်သွားသည်ကို ခဏတာ လိုက်ကြည့် ရင်းမှ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်လုံးများသည် စစ်တုရင်ဗန်းပေါ်သို့ အာရုံပြောင်းသွားသည်။

"ဪ သူက ဒီအကွက် ရွှေတာကိုး။ ရွှေနိုင်လောက်တယ်လို့ စဉ်းစားခဲ့ဖူး ပေမဲ့ တကယ် ရွှေလိမ့်မယ် ထင်မထားခဲ့ဘူး"

ထိုကဲ့သို့ စစ်တုရင်ဗန်းအား စိတ်ပါလက်ပါ အာရုံစိုက် ကြည့်နေသော သူ့အား မြင်ရ၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေမည်လားဟု စိတ်ပူပန်နေစရာ မလိုတော့ ပေ။ စိတ်ချသွားပြီဖြစ်၍ စွမ်းပိုင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်"

"အေး အေး၊ မိစမ်းကို ပြောလိုက်ပါကွာ။ ငါ နေကောင်းတယ်လို့"

စွမ်းပိုင်သည် အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အပြင် ထွက်တော့မည် ပြုစဉ် ဦးထွန်းဇော်ထံမှ သူ့အား လှမ်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဘာမှာစရာ ရှိလို့လဲ ဦးလေး"

"..... အခုလို မအားတဲ့ကြားက ငါ့ဆီ တကူးတက လာမနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းမှာလည်း လုပ်စရာကိုင်စရာတွေက အများကြီး ရှိဦးမှာပဲ"

"ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော် အားနေတာပဲ။ နောက်လည်း လာခဲ့ဦးမယ်" ပြောပြီးပြီးချင်း စွမ်းပိုင်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဓာတ်လှေကားသို့ သွားစဉ် လမ်းကြို၍ ဝန်ထမ်းနားနေခန်းသို့ ခဏဝင်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းတွင် နားနေသော မနုဝါကို လှမ်းမြင်ရ၍ အပြင်မှ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သောအခါ မနုဝါသည် ထူးဆန်းသော မျက်နှာပေးဖြင့် အပြင်ထွက်လာသည်။

"အခုတလော ကျွန်တော့်ဦးလေးဆီကို လူနာလာမေးတဲ့သူများ ရှိသလားဗျ။ ကျွန်တော့်အမေက လွဲလို့ပေါ့"

မနုဝါသည် သူ၏မိခင် ဒေါ်စမ်းစမ်းမော်အားလည်း သိနေသည်။ မနုဝါသည် ခဏတာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

"ကျွန်မ သတိထားမိသလောက် ဘယ်သူမှ မရှိဘူးရှင့်"

"ကျွန်တော့်အစ်ကိုရော မလာဘူးလား။ ကျွန်တော့်ဦးလေးရဲ့ သားလေ"

"သူ့သားလား။ ဟင့်အင်း၊ လာတာ မတွေ့ဘူး"

"ဒီလိုလား။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားပြီ"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး" သူက ပြုံးလျက် ပြန်ဖြေပြီး အခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ စွမ်းပိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ သေခါနီး လူနာတစ်ယောက်အား အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စိတ်နာနေရသနည်း ဆိုသည်ကိုမူ သူ မတွေးတတ်ခဲ့။ အရင်က မည်သို့ပင် ရှိခဲ့စေကာမူ ယခုလို နောက်ဆုံး အချိန်မျိုးတွင် အာဃာတအားလုံးကို ခဝါချ၍ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူ၏ အတွေးများသည် လေးပင်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှ ဤသို့ စိမ်းကားနေသော ဆက်ဆံရေးကို မိမိအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ပြုပြင်မပေးနိုင်သည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

ဦးထွန်းဇော်၏ ညှိုးရော်နေသော ဝါကျင့်ကျင့် မျက်နှာသည် စွမ်းပိုင်၏ အတွေးအာရုံထဲတွင် ပေါ်လာသည်။ သူ၏ သည်းခြေနှင့် အသည်းတို့တွင် ကင်ဆာဆဲလ်များ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။ ခွဲစိတ်ကုသ၍လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ယခုအခါတွင် သူ၏ အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲဆန့်ထားရုံသာ ကျန်တော့သည်။ လိုအပ်လျှင် ဝေဒနာသက်သာစေရန် မော်ဖင်းထိုးပေးရုံမှ လွဲ၍ တခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိ။ စွမ်းပိုင်တို့ သားအမိ၏ နောက်ဆုံး ဆန္ဒမှာ ဦးထွန်းဇော်အား ဤကမ္ဘာလောကမှ ဝေဒနာနည်းနည်းနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ထွက်ခွာသွားနိုင်ရန် ကြိုးစားပေးနေခြင်းမျှသာ။ ဤနေ့ဤရက်သည် မည်သည့်အချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာမည်ကို သူတို့ မခန့်မှန်းနိုင်။ မည်သည့်အချိန်မဆို ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟုသာ ဆရာဝန်များက ပြောကြ၏။ ဦးထွန်းဇော်ကတော့ အားလုံးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီး နေပုံရသည်။ သေခြင်းတရားသည် သူ့အတွက် ဘာမျှ အရေးမကြီးသလိုပင်။ သေမင်းသည် သူ့ထံသို့ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်သည်ကိုလည်း သူ သိ

ထားပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

စွမ်းပိုင်သည် သူ့ဦးလေး ဦးထွန်းဇော်အား ပထမဆုံး မြင်ဖူးသည့်အချိန်မှာ အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝက ဖြစ်သည်။ ယခင်က စွမ်းပိုင်တို့ သားအမိသည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင် နှစ်ဦးတည်း နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ နောက်တော့ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က အဘယ်အတွက်ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့မှန်း သူ မသိခဲ့။ မိခင်၏ အလုပ်ကြောင့်ဟုသာ သူ ယူဆခဲ့သည်။ သူ့မိခင်က သူနှင့် ဦးထွန်းဇော်တို့အား မိတ်ဆက်ပေးစဉ်အခါက သူ့အနေဖြင့် အလွန် အံ့အားသင့်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်အချိန်က သူ့တွင် တခြားဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးတလေ ရှိသည်ကို သူ မကြားဖူးခဲ့ပေ။ သူ့မိခင်အား တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူ၏ အဘိုးအဘွားတို့သည်လည်း ခပ်စောစောကပင် ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ စွမ်းပိုင်က ထိုသို့ပင် မှတ်ထင်ထားခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဇော်သည် ယခင်က ရဲအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ထွက်၍ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အကြံပေးလုပ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုစဉ်က အလုပ်မအားလပ်သည့် ကြားမှပင် စွမ်းပိုင်တို့ဆီ အလည်လာတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စရှိ၍ လာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မကြာမကြာလာပြီး ဘာတွေ လိုအပ်မည်နည်းဟု ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်လိုခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ ငယ်စဉ်အခါက ဦးထွန်းဇော် အိမ်သို့လာလည်လျှင် အမြဲ ယူလာတတ်သော သူ ကြိုက်တတ်သည့် ဘဲသားမုန့်ကို အမှတ်ရနေမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးသည့်အရွယ် ရောက်နေသော စွမ်းပိုင်အတွက် အားရှိစေမည့် ခွန်အားဖြစ်စေမည့် အစားအစာများကိုလည်း မကြာမကြာ ယူလာတတ်ကြောင်း သူ သတိရမိသည်။ နွေရာသီ ဆိုလျှင်လည်း ဖရဲသီးကြီး တစ်လုံး

အား မနိုင်တနိုင် သယ်လာတတ်သည်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

သူ့အတွက် တွေးရခက်နေသည်မှာ သူတို့အပေါ် ဤမျှ ကောင်းရှာသော ဦးလေးကို ဤလောကတွင် ရှိမှန်းတောင် ရန်ကုန်မရောက်ခင်က သူ မသိခဲ့။ မကြားခဲ့။ သူတို့ နေခဲ့သော နယ်မြို့လေးမှာလည်း ရန်ကုန်နှင့် ဝေးလှသည် မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့် အဆက်အသွယ် မရှိခဲ့ရသနည်း။ ထိုအကြောင်းကို သူ၏ မိခင်နှင့် ဦးလေးတို့အား မေးလိုက်လျှင်လည်း "အဲဒီတုန်းက အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြလို့ပေါ့ကွာ" ဟုသာ ခပ်လွယ်လွယ် ဖြေတတ်ကြသည်။ ဤအဖြေသည် စွမ်းပိုင်အတွက်တော့ ကျေနပ်စရာ အဖြေမဟုတ်ခဲ့။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာပြီး ၉ တန်း ကျောင်းသားဘဝ ရောက်သောအခါတွင် သူ့မိခင်ထံမှ လိုချင်သော အဖြေကို ရခဲ့သည်။ စွမ်းပိုင်၏ မိဘများသည် တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ စွမ်းပိုင်၏ ဖခင်သည် ဒေါ်စမ်းစမ်းမော်နှင့် မတွေ့စဉ်ကပင် အိမ်ထောင်ရှိပြီးနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် ဒေါ်စမ်းစမ်းမော်သည် သူ့ဖခင်၏ အမြှောင်မယား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြီးစလွယ် သဘောထားသော အပျော်မယားမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူ၏ ဖခင်မှာ တရားဝင်မယားနှင့် ကွာရှင်းနိုင်ဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့၏။ တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးက ကွာရှင်းခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဖခင်သည် ဒေါ်စမ်းစမ်းမော်အား နယ်မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ခိုးပြေးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်မြို့လေးတွင် စာဖိုမှူးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေခဲ့သည်။

များမကြာခင်မှာပင် သူတို့မှာ သားတစ်ယောက် ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။ စွမ်းပိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တရားဝင် လက်ထပ်နိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း နယ်မြို့လေးတွင် သူတို့အား သိကျွမ်းသူများ မရှိရကား တရားဝင် လင်မယားကဲ့သို့သာ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ဘဝ

မှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ တစ်နေ့သောအခါတွင် သူ၏ ဖခင် အလုပ်လုပ်သော စားသောက်ဆိုင်တွင် မီးလောင်ကျွမ်း၍ ဖခင်ဖြစ်သူ စားဖိုမှူးမှာ မီးထဲတွင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ငယ်ရွယ်သေးသော စွမ်းပိုင်နှင့် သူ၏မိခင်မှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် ဝမ်းရေးအတွက် မည်မျှ ရုန်းကန်ခဲ့ရမည်ကို တွေးကြည့်ရုံဖြင့်ပင် သိနိုင်ပေသည်။ ယခုအချိန်ထိ စွမ်းပိုင်၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ရှိနေသေးသည်မှာ ဘယ်ကလာမှန်း မသိရသော အဝတ်အစားများကို ညမှောင်မှောင်ထဲတွင် တပင်တပန်း လျှော်ဖွပ်နေသည့် မိခင်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပင် ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းဆိုလျှင်လည်း အိမ်မှာ မရှိတတ်။ အလုပ်သွားလုပ်သည်ဟု ဆိုကာ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်သည်။

ထိုသို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသော သူတို့၏ ဘဝလေးအား တယုတယ ဆယ်မ ကူညီခဲ့သူမှာ ဦးထွန်းဇော်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ဦးလေးကပင် သူတို့ သားအမိအား ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ချော့မော့ခဲ့သည်။ သူ၏ အနီးအနားတွင် ရှိနေလျှင် အလွယ်တကူ စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည်ဟု အကြောင်းပြ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်စမ်းစမ်းမော်သည် သူ၏ အစ်ကိုအား ဒုက္ခမပေးလိုသော်ငြားလည်း သားတော်မောင်၏ ရှေ့ရေးလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ဖြင့် သူ့အစ်ကို၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်သင့်ခံ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဦးထွန်းဇော်သည် သူ့နှမအတွက် နေစရာ အိမ်တင်မက အလုပ်တစ်ခုပါ ရှာပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် လိုအပ်သော ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး စောင့်ရှောက်မှုများလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ စွမ်းပိုင်သည် ထိုအကြောင်းအရာများကို သိလာရသောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူအား မလေးစားဘဲ ကျေးဇူးမတင်ဘဲ မနေနိုင်။ သူသည် ယခုကဲ့သို့ လူတန်းစေ့

အောင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး နေနိုင်သည်မှာ ဦးလေး၏ စောင်မမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ နှမကို အင်မတန်ချစ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ တူကို အင်မတန် ချစ်သော ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့၍သာ သူ့ဘဝမှာ မျက်နှာ မငယ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ကျေးဇူးတို့သည် ဆပ်၍ မကုန်တော့ပြီ။ ဤကျေးဇူးများအား ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟူသော စိတ်အခံဖြင့်ပင် စာကြိုးစားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပညာတတ် ဖြစ်စေလိုသော ဦးလေး၏ ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။

စွမ်းပိုင်သည် ဘွဲ့ရပြီးသော အခါတွင်လည်း တွေဝေမနေဘဲ ရဲအမှုထမ်းဘဝကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတွင် အလေးစားရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား အားကျ၍ ရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

ယခုအခါ ဦးလေး၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကယ်တင်ရန် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည် ရှိစေဦးတော့ ... ဤလောကကြီးမှ သူခွဲခွာခါနီးတွင် သူ၏ ဆန္ဒဟူသမျှအား ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့လိုသည်။ ဤသည်လည်း စွမ်းပိုင်အတွက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သော အခွင့်အလမ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂)

အစည်းအဝေးအတွက် လိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပြင်ဆင်ပြီး နောက် ကွန်ပျူတာပိတ်ရန် ကြံရွယ်နေစဉ် မိမိနှင့်နှစ်ခုံအကွာမှ ဦးပိုင်မင်းသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများ ထည့်သွင်း သိမ်းဆည်း၍ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

"ပိုင်ကြီး၊ ပြန်တော့မလို့လား" ဦးဌေးအောင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဦးပိုင်မင်းနှင့် သူသည် ဤစက်ရုံသို့ အလုပ်အတူတူ ဝင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တက်ခဲ့ကြသည့် နှုန်းထားကလည်း မကွာလှပေ။

"အေး၊ လုပ်စရာ တိုလီမိုလီတွေတော့ ကျန်သေးတယ်။ နောက်တစ်ပတ် ရုံးတက်မှပဲ ဆက်လုပ်တော့မယ်ကွာ။ မင်းရော။ ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဟ။ ဒီလောက် နောက်ကျတဲ့အထိ အလုပ်တွေ ကြိုးစားနေတုန်းလား" ဦးပိုင်မင်းသည် သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲမ၍ ဦးဌေးအောင်အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသော အမူအရာဖြင့် "မင်းဟာက အထူးအဆန်းပါလား။ နောက်တစ်ပတ် အစည်းအဝေးကျမှ လိုမယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုကတည်းက လုပ်နေပြီလားဟ"

"မြန်မြန်ပြီးလေ အေးလေပဲ မဟုတ်ဘူးလားကွာ"

"တကယ့်ကောင်ပဲကွာ။ နောက်အပတ်မှ လိုမယ့်စာတွေကို အချိန်ပိုဆင်းပြီး ဒီလောက် အရေးတကြီး လုပ်နေစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ အိုဗာတိုင်ကြေး ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့"

"စိတ်ပါတုန်းမို့ အပြီးလုပ်လိုက်တာပါကွာ" ဦးဌေးအောင်သည် ပြောနေရင်း ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ချလိုက်သည်။ "အဲဒါထားပါတော့ဗျာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ အချိန်ရလား။ နည်းနည်းပါးပါးလေး သွားမော့ရအောင်လား" သူသည် လက်မထောင်၍ သူ့ပါးစပ်သို့ ထိုးကာ အရက်သောက်မည့်ပုံ လုပ်ပြလိုက်သည်။

"ဝမ်းနည်းစရာပဲကွာ။ ဒီနေ့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ မိန်းမဘက်က အမျိုးတွေ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ကို စောစောပြန်ခဲ့တဲ့"

"ဪ ... ဂလိုလား"

"နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ကွာ။ ခင်ဗျားလည်း အိမ်စောစော ပြန်ဦးဗျ။ အခုတလော ခင်ဗျားက အားအားရှိ အိုဗာတိုင် ဆင်းနေသလိုပဲ"

"နေ့တိုင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ" ဦးဌေးအောင်သည် ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံဟန်ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ဤသို့ စဉ်းစားနေမိ၏။ လူတို့သည် အပေါ်ယံတွင်သာ မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားသလို၊ ဂရုမစိုက်သလို နေနေသော်ငြားလည်း တကယ့်လက်တွေ့တွင်မူ အနီးအနားရှိ လူများအား စပ်စပ်စုစု မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေယောင်တကား။

"အေးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်း အချိန်ပိုဆင်းပြီး ဒီလောက်လည်း ဒုက္ခခံမနေနဲ့" ဦးပိုင်းမင်းသည် သူ့အား ပြောပြီးပြီးချင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဦးဌေးအောင်သည် စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် သူ၏ ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံးကို မျက်စိဝှေ့ဝဲကြည့်နေသည်။ ရုံးခန်းဟု ဆိုသော်လည်း အခန်းအကာအရံ မရှိသော တိုက်အလွှာ တစ်လွှာသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ထပ်လုံးတွင် ဝန်ထမ်း ဆယ်ယောက်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုအထဲမှ နှစ်ယောက်မှာ သူ၏

လက်အောက်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးမှာ မနှစ်ကမှ ရောက်လာသော ဝန်ထမ်းအသစ်။ အသစ် ဖြစ်၍လား မသိ။ သူနှင့် စကားပြောရသည်မှာ ယခုအချိန်အထိ အပေါက်အလမ်း မတည့်ချင်သေးပေ။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ သူ့အောက် သုံး နှစ် ငယ်သည်။ သူနှင့်တော့ စကားပြောရသည်မှာ လေပေးဖြောင့်သည်။ သို့သော် အရက်မသောက်တတ်။ ဦးဌေးအောင်သည် အရက်သောက်ဖော် မ ရှိ၍ မည့်သို့ဖြစ်စေ၊ ယနေ့ အိမ်စောစော ပြန်ရတော့မည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစား မိကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းတွင် ပေါ်နေသော အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို မြင်လိုက်သော တစ်ခဏမှာပင် စိတ်ထဲ ထင့်သွားခဲ့ သည်။ ယခုအချိန်မျိုး ဖုန်းခေါ်လာခြင်းသည် ဘာအကြောင်းထူး ရှိ၍ပါ နည်း။

"ဟယ်လို ကိုဌေးလား" ဖုန်းထဲမှ ဇနီးသည် ဒေါ်ဥမ္မာ၏အသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

"အေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြဿနာတစ်ခု တက်နေလို့။ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပါလား"

ဇနီးသည်၏အသံသည် မြန်လွန်း၍ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရိမ် လွန်နေသောအခါတွင် ယခုကဲ့သို့ စကားပြောမြန်လာသည်မှာ သူ၏အကျင့် ပင် ဖြစ်သည်။ ဖုန်းသံကြားစဉ်က စိတ်ထဲ ထင့်နေခဲ့သော ဦးဌေး အောင်သည် သူ့ဇနီး၏ အသံကို ကြားရသောအခါ ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်သွား တော့သည်။

"ဘာကိစ္စလဲ။ ကို အခု အလုပ်က မပြတ်သေးဘူး" သူက ကြိုတင် ကာ

ထားလိုက်၏။

"ကြိဖန်ပြီး ပြန်လာလို့ မရဘူးလား။ အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေပြီ"

"ဘာပြဿနာလဲ"

"ဖုန်းထဲမှာ ပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိဘူး။ အခု ပြန်လာခဲ့ပါရင်"

ဦးဌေးအောင်သည် သူ့ဇနီးသည်၏ သက်ပြင်းချသံကို ဖုန်းထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ပေါ်သည်။

"ပြဿနာက ဘာနဲ့ ပတ်သက်နေတာလဲ။ အဲဒါလောက်တော့ ပြောလို့ ရတယ် မဟုတ်လား"

"အဲ ... ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြဿနာ အကြီးကြီးကို တက်နေတာရှင့်"

"မင်း အဲဒီလောက်လေး ပြောရုံနဲ့ ကိုယ်က ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ။ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါကွာ"

ဒေါ်ဥမ္မာဘက်မှ ဘာအဖြေမှ မရ။ ဦးဌေးအောင်သည် စိတ်မရှည်စွာ ထပ်မေးတော့မည် အပြုတွင် သူ၏နားထဲသို့ ရှိုက်သံများ စီးဝင်လာတော့သည်။ ထိုခဏတွင် သူ၏ နှလုံးခုန်သံများလည်း မြန်ဆန်လာလေပြီ။

"ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ် အခုပဲ ပြန်ခဲ့မယ်"

ထိုသို့ပြော၍ ဖုန်းချတော့မည်ဟု စိတ်ကူးနေစဉ် ဒေါ်ဥမ္မာထံမှ "ခဏလေး" ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဘာရှိသေးလို့လဲ"

"ဒီည မေဦးကို မလာစေချင်ဘူး"

"သူလာရင် အဆင်မပြေလို့လား"

ဒေါ်ဥမ္မာက သိပ်သေချာကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

"သူ့ကို အိမ်မလာဖို့ ကိုယ်က ဘယ်လို အကြောင်းပြရမှာလဲ။"

"ကျွန်မသဘောက" ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေလွန်းသောကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့။

"ဒါဆို ကိုယ်ပဲ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်။ အဆင်ပြေမယ့် အကြောင်းပြချက် တစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်တာပေါ့။ အိုကေတယ်မလား"

"အင်း၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့"

"အေးပါ" ဟုပြော၍ ဦးဌေးအောင်သည် ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

သူ့အောက် သုံးနှစ်ငယ်သည်ဆိုသော သူ့လက်အောက် ဝန်ထမ်းသည် ဖုန်းပြောသံများကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရ၍ ခေါင်းမောလာကာ လှမ်းမေးလိုက်၏။ "အိမ်မှာ ဘာပြဿနာ တက်နေတာလဲဗျ"

"ငါလည်း အသေအချာ မသိဘူး။ စောစောပြန်လာဖို့ပဲ မှာနေတာ။ ဒါကြောင့် ငါ အခု ပြန်လိုက်တော့မယ်"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်။ လမ်းမှာ ဂရုစိုက်ဦး"

အလုပ်လည်း မရှိဘဲနှင့် ရုံးမှာ ပေကတ်နေနေသည်က သာ၍ ထူးဆန်းသေးသည်။ သူ့လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်း၏ မျက်နှာပေးက ထိုကဲ့သို့ တွေးနေသည့်နှယ်။

ဦးဌေးအောင် အလုပ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံသည် ရန်ကုန်မြို့ပြင်ရှိ စက်မှုဇုံထဲတွင် တည်ရှိသည်။ မြို့ပတ်ရထားစီးရန် ဘူတာရုံသို့ အသွားလမ်းတွင် သူ့အောက် လေးနှစ်ငယ်သော နှမဖြစ်သူ မေဦးဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဒေါ်မေဦးသည် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့အစ်ကို၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ခပ်သွက်သွက် ပြန်မေးလိုက်သည်။ "အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ခုနက ဥမ္မာဖုန်းဆက်လာတယ်။ အမေ အိပ်နေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ အိပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်တယ်"

"ဒါဆို မေက"

"အင်း၊ နင် ဒီနေ့ မလာနဲ့တော့လေ။ မနက်ဖြန်မှပေါ့"

"ဪ ... မနက်ဖြန်ကျမှ ပုံမှန်အချိန် လာရမယ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ပြောချင်တာ"

"ကောင်းပြီလေ။ မေ ဒီဘက်မှာလည်း လုပ်စရာအလုပ် ရှိနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ"

‘ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပို့ဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ဦးဌေးအောင်က တွေးနေမိသည်။ ဒေါ်မေဦးတို့ လင်မယားသည် ကားမှတ်တိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားကြသည်။

"နင်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေမယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်။ နင့်အတွက်လည်း ဝန်ပိုတွေ ပိနေပြီ"

"ရပါတယ်" ဒေါ်မေဦးက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲက တကယ် မပါဘဲ ဝတ်ကျေတန်းကျေပြောသော ထိုကဲ့သို့ စကားမျိုးကို သူ ငြီးငွေ့လှပြီ။

"ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်လေ" ဦးဌေးအောင် ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

စက်ရုံမှထွက်လာခဲ့၍ နှစ်ဘလောက်ကျော် လမ်းလျှောက်ပြီးကာမှ ရုံးခန်း
ထဲတွင် ထီးမေ့ကျန်နေခဲ့ကြောင်း သူ သတိရတော့သည်။ မနက်က ရုံးသို့
လာစဉ် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေခဲ့သည်။ မည်သည့်အချိန်က မိုးတိတ်သွား
သည်ပင် သတိမထားမိ။ သူသည် တစ်နေကုန်လုံး ရုံးခန်းထဲမှာပင်
အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ စက်ရုံသို့ နောက်လှည့်
ပြန်၍လည်း မယူချင်တော့။ ဒီလိုဆိုလျှင် ရုံးခန်းတွင် သူမေ့ကျန်နေခဲ့သော
ထီးမှာ သုံးချောင်းပင် ရှိနေပြီ။ မတတ်နိုင်။ ဘူတာရုံသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွားခဲ့သည်။

မြို့ပတ်ရထားကို တစ်နာရီကျော်မျှ စီးပြီးနောက် ဘတ်စ်ကား ပြောင်းစီးရ
သေးသည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍ ကားပေါ်မှာလည်း လူအပြည့်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို
နည်းနည်းလေး လှည့်လိုက်လျှင်ပင် ဘေးမှ ရပ်နေသောသူအား တံတောင်
ဖြင့် တွတ်မိတော့မည်။ ဆောင်းကုန်ခါစ ဖြစ်သော်လည်း ဘတ်စ်ကားထဲမှာ
တော့ အားလုံးက ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ
ခေါင်းပေါ်ရှိ တန်းမှ လက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခုမှာ လွတ်နေသည်။ လူတွေက
ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသောကြောင့် လက်ကိုင်ကွင်းကို မြဲမြဲကိုင်ထားမှသာ
လူက ဟန်ချက်ထိန်းနိုင်တော့မည်။ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှန်မှ
မိမိ၏ မျက်နှာပုံရိပ်ကို မြင်နေရသည်။ မှန်ထဲတွင် မြင်နေရသော အသက်
၅၀ ကျော် ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အလုပ်ပင်ပန်း အားအင်ချည့်နဲ့၍
မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ကြွက်သားများပင် လျော့ကျချင်နေသလိုလို။ အပူအပင်
များကြောင့် ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များပင် သိပ်မကျန်တော့။ အသားအရေက
ညိုမည်းမည်း၊ မျက်ပျဉ်းများ ကျလျက်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်မြင်နေရသည်က
ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ။ ထို့ကြောင့် ဦးဌေးအောင်သည် သူ့မျက်လုံးများကို
တင်းတင်း မှိတ်ထားတော့သည်။

အတွေးထဲသို့ သူ့ဇနီးသည်၏ အသံများက ပြန်ဝင်လာသည်။ အိမ်မှာ ဘာ
တွေ ဖြစ်ပျက်နေကြပြီလဲ မသိ။ ပထမဆုံး သတိရမိသည်မှာ သူ၏မိခင်။
အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော သူ့မိခင်သည် တစ်ခုခု ဖြစ်လေသလော။ ဒီလိုလည်း
မဖြစ်နိုင်။ သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်ဥမ္မာ၏ လေသံများက တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။
တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ရသည်။ သူ့နှမ မေဦး
ကို ဒီနေ့ည အိမ်မလာဖို့ ပြောနေသောကြောင့် ယခုကိစ္စသည် သူ့အမေနှင့်
မည်သို့မျှ မပတ်သက်နိုင်။

‘ဒီမိန်းမ ဘာပြဿနာများ ရှာဦးမလို့လဲ’ ဟု တွေးမိ၍ သူ၏နှုတ်ခမ်းကို
ခပ်တင်းတင်း ကိုက်ထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်သွားသည်။
ယခုတလော ဒီလို အခြေအနေမျိုးက မကြုံချင်မှ အဆုံး။ သူ အလုပ်မှ အိမ်
သို့ ပြန်ရောက်တိုင်း သူ့မိန်းမ၏ ညည်းတွားသံက အမြဲ ကြုံဆိုနေကျ။ ဒီလို
ဒုက္ခမျိုးကို ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ကြောင်း သူ ပြောခဲ့သည်ကလည်း
အခါခါ။ ဦးဌေးအောင်အတွက် လုပ်နိုင်သည်မှာလည်း ဘာအသံမျှ မထွက်
ဘဲ သူပြောသမျှကို ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် နားထောင်နေရုံသာ။
အနည်းဆုံး နားထောင်ချင်ယောင် ဆောင်နေရုံ။ မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်လို့ မ
ဖြစ်။ ဝေဖန်လို့မရ။ သူ့အား ဆန့်ကျင်သည်ဟု မြင်လာလျှင် အခြေအနေမှာ
ပို၍သာ ဆိုးရွားလာနိုင်သည်။

လုပ်စရာ မည်မည်ရရ မရှိသော်ငြားလည်း အလုပ်မှာ အချိန်ပို ဆင်းနေခဲ့
သည်။ သူ အိမ်သို့ စောစော မပြန်ချင်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း နားရ
မည် မဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ်က သက်သောင့်သက်သာ အနားရလျှင်တောင်မှ
စိတ်က နားရတော့မည် မဟုတ်။ စိတ်ပင်ပန်းလျှင် လူလည်း မည်သို့
အနားယူနိုင်တော့မည်နည်း။

အိမ်တွင် အမေအို ခေါ်ထားမိသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း

နောင်တရမိသည်။ သို့သော် မည်သို့ တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ အမေအိုအား မိမိနှင့် အတူနေရန် ခေါ်ထားရုံမှအပ တခြား ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း လည်း မရှိခဲ့။ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုမှ မလုပ် လျှင်လည်း မဖြစ်။ သားအမိတွေပဲ မဟုတ်လား။

ကံဇာတ်ဆရာကလည်း ကျီစားလွန်းလှသည်။ ဒီနေ့ဒီလို အခြေအနေမျိုး ထိတော့ ဖြစ်လာဖို့ မကောင်း။ မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတော့ ကံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အခန်း (၃)

ဦးဌေးအောင်နှင့် ဒေါ်ဥမ္မာတို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြသည်မှာ ၁၈ နှစ် ရှိပြီ။ ကုမ္ပဏီမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သူတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လုပ်ဆောင်ရမည့် လူ့ဘဝ၏ တာဝန်တစ်ခုကို ကိုယ်စီ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသလိုသာ ခံယူခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာလည်း လက်ရှိထက် သာလွန်သော ရွေးချယ်စရာ မရှိကြသည်က တစ်ကြောင်း၊ ငြင်းပယ်နိုင်လောက်သော ချွတ်ယွင်းချက်များ မတွေ့ခဲ့ကြသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ရန် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဒေါ်ဥမ္မာအနေဖြင့် ဒီထက် ပိုရွေးနေလျှင်လည်း အရွယ်လွန်တော့မည် ဖြစ်ရာ ဦးဌေးအောင်ကိုသာ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဌေးအောင်သည် လူပျိုဘဝက တစ်ဦးတည်း သီးသန့် နေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ထောင်ပြုသည့် အခါတွင် မည်သို့ နေထိုင်ကြမည်ကို ဇနီးသည်နှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူ့ဇနီး၏ ဆန္ဒအရ လူပျိုဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်ခန်းကိုပင် ဆက်လက်ငှားရမ်းကာ နှစ်ဦးသား နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဦးဌေးအောင်အနေဖြင့် အသက်ကြီးရင့်ကြပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးလည်း ရှိကြသေးရာ လိုအပ်လာသော တစ်နေ့တွင် သူတို့အား စောင့်ရှောက်ရန် မိဘအိမ်သို့ ပြန်နေကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ တတ်နိုင်သေးသရွေ့ လင်မယားနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ရန်နှင့်

ပြဿနာ နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေရန်အတွက် သီးခြား ခွဲနေရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် သူတို့မှာ သားဦးလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဥမ္မာက သားထိုက်ဟု အမည်မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။ ကလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်စဉ်ကပင် စဉ်းစားထားသော နာမည်ဟု ဆို၏။

သားထိုက်ကို မွေးဖွားပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝမှာ မသိမသာ ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ သားငယ်အား စောင့်ရှောက်ပြုစုရေးကို ဦးစားပေးသည်ဟု ဆိုကာ တခြား အိမ်မှုကိစ္စ အားလုံးတွင် လစ်ဟင်းလာတော့သည်။ ယခင်က သန့်ရှင်း သပ်ရပ်ခဲ့သော အခန်းများမှာလည်း ယခုအခါ မသိမ်းမဆည်းဘဲ ရှုပ်ပွနေလေပြီ။ ညစာအတွက် ဆိုလျှင်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ချက်ပြုတ် စီမံထားခြင်းမျိုး မရှိတော့ဘဲ အလွယ်တကူ ပြီးစီးနိုင်သော အသင့်စား အစားအစာများကိုသာ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စများ လစ်ဟင်းလာသည်ကို ဦးဌေးအောင်က နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရ။ သို့သော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ တစ်ခါတလေ မည်သို့မျှ မအောင့်အည်းနိုင်တော့၍ ပြောမိပြန်လျှင်လည်း သူကပင် ဦးအောင် ဝုန်းဒိုင်းကြဲပြတော့သည်။ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၍ ရန်ထောင်ခံရသည်။

"ကလေးတစ်ယောက် ထိန်းရတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးများ ရှင်အောက်မေ့နေသလား။ အခန်းထဲ နည်းနည်းလေး ရှုပ်ပွ ညစ်ပေနေတော့ရော ဘာအရေးကြီးလဲ။ အမြင်မတော်ဘူး ဆိုရင်လည်း ရှင့်ဘာသာ ထပြီး လုပ်ပါတော့လား"

ကလေးငယ်အား ပြုစုသည့်အပိုင်းတွင် သူ့ဘက်က ဘာမျှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့သည်ကို ဦးဌေးအောင် သိသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလာ

သော သူဇနီးသည်၏ စကားများအား ပြန်လည် ချေပရန်လည်း သူ့မှာ စကားလုံး မရှိခဲ့။ ကလေးတစ်ယောက် လူလားမြောက်အောင် ပြုစုရန်မှာ ပင်ပန်းကြောင်း သူလည်း သဘောပေါက်သည်။ ယခုလို ကလေးအပေါ် လိုလေသေးမရှိအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည်ကိုပင် သူ့အား ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသေးသည်။

မြေးဦးလေး ရသည့်အတွက်ကြောင့် ဦးဌေးအောင်၏ မိဘများကလည်း ပျော်၍ မဆုံးခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် မိအိုဘအိုများ အိမ်သို့ တစ်လတစ်ကြိမ်တော့ သူတို့ မိသားစုသုံးယောက် အလည် ရောက်သွားတတ်ကြသည်။ အစပိုင်းမှာ တော့ ဒေါ်ဥမ္မာအတွက် ပြဿနာ မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းစံ၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အကြီးအကျယ် ဒေါ ပွဲခဲ့ရသည်။ ကလေးအား နို့ဖြတ်ရန် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယောက္ခမ၏ အကြံပေးချက်သည် သူ့သဘောထားနှင့် မတိုင်ဆိုင်သောကြောင့် အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ဥမ္မာသည် ကလေး ကို ပိုက်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ချသွားပြီး တက္ကစီ ငှားကာ အိမ်ပြန်သွားလေ တော့သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်ဥမ္မာသည် ဤသို့ ကြေညာလိုက်လေသည်။

"ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ အဲဒီအိမ် မသွားတော့ဘူး"

ကလေးကို ထိန်းကျောင်းရခြင်းနှင့် အိမ်ထောင်မှု ပြုလုပ်ရခြင်း၊ ထိုနှစ်ခု ကို သူတစ်ယောက်တည်း နေ့ညမပြတ် လုပ်နေရသည်မှာ မည်မျှ စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ကြောင်း ငိုယို၍ မြည်တမ်းနေခဲ့သည်။ ထိုဝန်များကို သူ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်နေရသည်ကို မထောက်ထားဘဲ ဟို ပြောဒီပြော ဝေဖန်နေခြင်းမှာ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းမစာရာ ရောက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ သူ့ကို အပြစ်ရှာဖို့ မကောင်းကြောင်း ညည်းတွားနေတော့သည်။ ဦး

ဌေးအောင်သည် သူ့အား မည်သို့မျှ ချော့၍ မရ။ သူ့အမေဘက်က ကူပြီး ပြောပေးသမျှကို ဘာတစ်ခုမျှ လက်သင့်မခံနိုင်ခဲ့။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် သူ့ဇနီးသည်၏ ဆန္ဒအတိုင်း မိဘအိမ်သို့ မသွားရန် သဘောတူခဲ့ရသည်။ ယခုကိစ္စကို ယာယီသဘောမျှသာဟု သူ ထင်နေခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ဒေါသများ ပြေလျော့သွားသော အခါတွင် ယခင်အတိုင်း ပြန်သွားရန် သဘောတူလာလိမ့်မည်ဟုသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးထားခဲ့၏။ တကယ့်လက်တွေ့မှာကား ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့။ သူ့ဇနီးသည်၏ အခဲမကျေသော အာဃာတသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည် မရှိတော့ပေ။

ယောက္ခမနှင့် ချွေးမတို့ ရန်ဖြစ်ကြပြီးသည့်နေ့မှစ၍ မိအိုဘအိုတို့မှာ လည်း သူတို့၏ မြေးကလေးအား မတွေ့ရတော့ပေ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိ၍ မိဘအိမ်သို့ သွားရသည် ဆိုဦးတော့ ဦးဌေးအောင် တစ်ယောက်တည်းသာ ရောက်ဖြစ်တော့သည်။ မိဘများကတော့ သူတို့၏ မြေးကလေးကို အတူ ခေါ်လာခဲ့ရန် တတွတ်တွတ် မှာကြရှာသည်။

"လောကမှာ ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမ တည့်တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိမှန်း အမေလည်း သိပါတယ်အေ။ ယောက္ခမတိုင်းကို ပစ်ပစ် များတယ်လို့ ချွေးမတိုင်းက ထင်ကြတာ မဟုတ်လား။ ဥမ္မာကိုတော့ ထားလိုက်ပါ၊ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမလာလည်း မြေးလေးကိုတော့ ခေါ်လာလို့ ရတာပဲဟာ။ နင့်အဖေလည်း သူ့မြေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေရှာတာ"

သူ့မိခင်၏ ပြောစကားကို ကြားသောအခါ သူ့မှာလည်း စိတ်မကောင်း။ သားအချစ် မြေးအနှစ် မဟုတ်လား။ အဖေအမေတို့၏ ဆန္ဒကိုလည်း နားလည်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ဇနီးကတော့ သဘောတူလိမ့်မည် မထင်။ သို့မဟုတ် သူ့ဇနီးအား မေးကြည့်ရန်ပင် သူ့မှာ ခွန်အားမရှိခဲ့။ သားထိုက်တစ်ယောက်တည်းအား သူ့မိဘဆီ ခေါ်သွားမည်ဟု သူ့အား ပြောမိလျှင် မိုး

မီးလောင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မြေးလေးအား ခေါ်လာခဲ့ပါမည့် အကြောင်း နှစ်သိမ့်ပြောကြားခဲ့သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်ဥမ္မာ အား တစ်ခါမျှ မဟခဲ့ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် ၇ နှစ်တာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ တစ်နေ့သောအခါ မိခင်ထံမှ ဖုန်းဆက်လာသည်။ သူ၏ဖခင်သည် ဦးနှောက်ထဲ သွေးယိုစီးမှုကြောင့် ဆေးရုံတက်နေရသည်ဟု ဆိုသည်။ အတိတ်မေ့သကဲ့သို့ ဘာတစ်ခုကိုမျှ မမှတ်မိတော့။

ထိုသို့သော အခြေအနေရောက်မှသာ ဦးဌေးအောင်သည် မိဘများဆီ အတူသွားရန် သူ၏ ဇနီးသည်အား ချော့မော့ ပြောမိတော့သည်။ ဖခင် မကွယ်လွန်ခင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သွားရောက် ကြည့်ရှုသင့်သည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စည်းရုံးရသည်။ ယောက္ခမကြီးအား ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ တစ်ချက်ကလေးတောင် ကြည့်ဖော်မရဟု လူတွေ ဝိုင်းပြောကြမည်ကိုလည်း ဒေါ်ဥမ္မာက မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဦးဌေးအောင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို မငြင်းဆန်ခဲ့ချေ။

ဦးဌေးအောင်သည် သားမယားကို ခေါ်၍ ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားသော အချိန်တွင် ခွဲစိတ်ခန်းမ၏ အပြင်ဘက်တွင် မျက်နှာညှိုးရော်စွာ ထိုင်နေသော မိခင် ဒေါ်ငြိမ်းစံအား တွေ့ကြရ၏။ သူ့ဖခင်၏ ဦးခေါင်းထဲမှ သွေးခဲများကို ခွဲစိတ် ဖယ်ရှားနေဆဲအချိန် ဖြစ်သည်။

"ရေချိုးပြီးလို့ ရေချိုးခန်းထဲက ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ထွက်လာတုန်း ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတာပဲ" ဟု ဒေါ်ငြိမ်းစံက ငိုယို၍ ပြောနေ၏။

"ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့ မပြောဘူးလား အမေရာ"

"အဲဒါကို သူက တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတာကိုးကွယ်" ဒေါ်ငြိမ်းစံသည် စိတ်ဆင်းရဲနေသော အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ဒေါ်ဥမ္မာဘက်သို့ လှည့်

ကြည့်သည်။

"မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်။ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ တကူးတက လာခိုင်းရသလို ဖြစ်နေပြီ"

"ရပါတယ်။ အဖေအမေတို့နဲ့ မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီ" အားနာပါးနာ အမူအရာမျိုးဖြင့် ဒေါ်ဥမ္မာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ သမီးလည်း အားတာမှ မဟုတ်ဘဲ" ဒေါ်ငြိမ်းစံသည် သူ၏ အကြည့်များကို ဒေါ်ဥမ္မာထံမှ ဖဲခွာကာ မိခင်နောက်တွင် ကွယ်၍ ရပ်နေသော သားထိုက်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။ "အတော်တောင် ထွားလာပြီ ပဲ။ မှတ်မိသေးလား။ ဖွားဖွားလေ"

"ဖွားဖွားကို ခေါ်လိုက်ဦးလေ၊ သား" ဦးဌေးအောင်သည် သူ့သားအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သားထိုက်သည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ သွားသည်။

နှမနှင့် ယောက်ဖတို့လည်း မကြာခင် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ တစ်ခဏတာ စကားပြောကြပြီးနောက် ဒေါ်မေဦးသည် သူ၏ မိခင်ထံသို့ သွားကာ နှစ်သိမ့်စကား ပြောနေလေ၏။ သူ၏ မရီးကိုတော့ တစ်ချက် ကလေးမျှ မကြည့်။ သူ၏ မိဘများအား ချွေးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤသို့ ဤပုံ ဆက်ဆံနေသည်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ကြောင်း ပြသနေသည့်နှယ်။

ထိုသို့သော အတွင်းကျိတ် အပူမီးများကြားတွင် ဦးဌေးအောင်သည် ခွဲစိတ်မှု မြန်မြန် ပြီးဆုံးပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရသည်။ သားတစ်ယောက် အနေဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင်သာ ပြီးဆုံးစေချင်သည်။ သို့သော် တခြား တစ်ဖက်မှလည်း ပြဿနာတစ်ခုကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီလိုသာ အဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့လျှင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ ဘယ်သူတွေကို အကြောင်းကြားရဦးမည်နည်း။ နာရေးကို မည်သို့ စီစဉ်ရမည်နည်း။ ရုံးကို

မည်သို့ ခွင့်တိုင်ရမည်နည်း။ စသည် စသည်ဖြင့် သူ ဦးနှောက်ထဲတွင် အစီအရီ ပေါ်ထွက်လာနေကြသည်။

ထိုအရာများမှာ ဖြေရှင်းရလွယ်သော ကိစ္စများသာ။ နာရေးပြီးနောက်ပိုင်း ဆက်လက် ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စများကို စဉ်းစားမိသောအခါတွင်မှ ပိုစိတ်ရှုပ် ရတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဖြစ်သော မိခင်အား မည်သို့ စီစဉ်ပေးရမည်နည်း။ အမယ်အို တစ်ယောက်တည်း သီးခြားနေဖို့ ရာမှာ ကာလတိုဆိုလျှင် သိပ် ပြဿနာ မရှိ။ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း အချိန် အကြာကြီး ပစ်ထား၍လည်း မဖြစ်။ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက် အနေဖြင့် အမယ်အိုအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ရှိကြောင်း သူ သဘောပေါက်သည်။ သို့သော် ...

ဒေါ်ဥမ္မာနှင့် သားထိုက်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိုင်ခုံများတွင် မျက်နှာသေဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။ သားထိုက်သည် ငယ်ရွယ်သေးသော ကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းပင် သဘောပေါက်ပုံ မရ။ ထို့ကြောင့် ဒီ အတိုင်း ထိုင်နေရသည်မှာ သူ့အတွက် အတော် ပျင်းစရာကောင်းနေသည်။

မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ရန်မှာ မည်သို့မျှ အဆင်ပြေမည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ယခု လို သီးခြားစီ နေထိုင်ကြပြီး ရံဖန်ရံခါသာ တွေ့ကြရသည်ပင် သူတို့မှာ ပြဿနာ တက်နေကြသည်။ အိမ်တစ်လုံးထဲမှာ အတူတူ နေနေကြမည်ဆို လျှင် မည်မျှ အခြေအနေ ဆိုးလာလိမ့်မည်ကို သူ တွေးပင် မတွေးရဲ။ နေ့စဉ် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဖြစ်နေနိုင်သည်။

ဖခင် ပြန်ကျန်းမာလာဖို့သာ ဆုတောင်းနေရတော့မည်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာ မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာမှန်း သိနေသော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဆွဲထားချင်သေးသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖခင်မှာ ပြန်လည် သတိရလာခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်

ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ အနည်းငယ် ထုံနန ဖြစ်နေသော်လည်း သွားလာ လှုပ်ရှားမှုအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့။ ဆေးရုံမှာ အတန်ကြာ နေပြီး နောက် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသောအခါတွင်လည်း ဦးဌေးအောင်သည် သူ့ မိဘအိမ်သို့ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်၍ သာကြောင်းမာကြောင်း မေးတတ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ဥမ္မာသည် ဦးဌေးအောင်အား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလာ သည်။ "တကယ်လို့သာ အဲဒီနေ့က ရှင့်အဖေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရင် ရှင့်အမေ အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့သလဲ"

အတော်ပင် ဖြေရကျပ်သည့် မေးခွန်း။ "ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးပါဘူးကွာ" ဟုသာ ခပ်လွယ်လွယ် ဖြေလိုက်သည်။

"အမေ့ကို ရှင်နဲ့အတူ ခေါ်နေဖို့ လုံးလုံး စိတ်မကူးမိဘူးပေါ့"

"အဲဒီလောက် ဝေးဝေးလံလံ စဉ်းစားမနေနိုင်ပါဘူးကွာ။ အခုမှ ဘာ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး အဲဒီ မေးခွန်းကို လာမေးနေရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။ ရှင်အဲဒီ လို ပြောလာခဲ့ရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့"

ဒေါ်ဥမ္မာသည် သူ ယောက္ခမနှင့် အတူမနေလိုကြောင်းကို ဦးဌေး အောင်အား သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ ရှင့်အမေနဲ့အတူတူ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ တော့ မထင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ် လာပြီ ဆိုရင်တောင်မှ အတူတူ နေဖို့ကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ ထည့်မတွက်ပါနဲ့"

ဇနီးသည်က ယခုလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလာပြီဆိုမှဖြင့် သူ့ အနေဖြင့်လည်း ဘာမျှ ပြန်ဖြေစရာ မရှိတော့ပြီ။ သူ သဘောပေါက် ကြောင်းသာ ခပ်တိုတို ဖြေလိုက်ရသည်။ အမေ ဒေါ်ငြိမ်းစံ အလျင် သေသွား

ခဲရင်တောင် အားလုံးအတွက် ပိုကောင်းလေမလားဟုပင် စဉ်းစားမိသေးသည်။ ဒေါ်ဥမ္မာသည် သူ့အဖေကိုတော့ ထိုမျှ အမြင်ကတ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်သည် သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့။

လအနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ငြိမ်းစံထံမှ ဖုန်းရသည်။ စိုးရိမ်အားငယ်နေသော လေသံဖြင့် သူ့ယောက်ျားသည် အနည်းငယ် ထူးခြားနေကြောင်း ပြောလာ၏။

"ထူးခြားနေတယ် ... ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ထူးနေတာလဲ အမေ"

"သူလား။ အခုဆိုရင် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီးရင်လည်း ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတော့တာပဲ။ အမေ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုလည်း ခဏလေးနေရင် မမှတ်မိတော့ဘူး" သူသည် အသံကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး "သူငယ်များ ပြန်နေပြီ လား မသိဘူး"

"မဟုတ်နိုင်ပါဘူး အမေရာ" ဦးဌေးအောင်အတွက်တော့ လက်မခံနိုင်သေး။ သူ့အဖေသည် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း အတော်ပင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည့်သူ ဖြစ်သည်။ မနက်တိုင်း ခပ်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ပြီး ပြန်ရောက်လျှင်လည်း သတင်းစာများကို ထိုင်ဖတ်နေတတ်သည်မှာ သူ၏ နိစ္စရူပ အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့တွင် သူငယ်ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ အသက်အိုမင်းလာသည့် မည်သူမဆို တစ်နေ့နေ့ သူငယ်ပြန်သွားနိုင်သည်ဟု သူ သိထားသော်လည်း ထိုသူများထဲတွင် သူ့မိဘများ မပါဝင်နိုင်။ သူက ဤသို့သာ အပြည့်အဝ ယုံကြည်နေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အဖေကို အရင် လာကြည့်ပါဦးလား" ထိုသို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အား ဒေါ်ဥမ္မာကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုသို့ ကြားသောအခါ ဒေါ်ဥမ္မာသည် သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်

"အဲဒီတော့ သူက ဘာဖြစ်စေချင်တာတဲ့လဲ"

"ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသလဲဆိုတာတော့ အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် အရင် သွားကြည့်ပါရစေဦးလား"

"ရှင်အဖေ တကယ်ပဲ သူငယ်ပြန်နေပြီ ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဲဒါ ကို ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးပါဘူးကွာ"

"လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိတွေ လျှောက်ပေးမနေနဲ့ဦး"

"ကတိ ..."

"ရှင်က သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်နေရတဲ့ ဘဝတစ်ခု ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဦး။ သားထိုက်ကလည်း ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား"

အခုမှ ဒေါ်ဥမ္မာ၏ ဆိုလိုရင်း အနက်ကို သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူငယ်ပြန်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ပြုစုရမည့် တာဝန်များ သူ့ထံ ပိလာမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

"မင်းကို တာဝန်မပိစေရပါဘူး။ မပြောလည်းကို နားလည်ပါတယ်"

"အဲဒါဆို အကောင်းဆုံးပေါ့" ဒေါ်ဥမ္မာ၏ပါးစပ်မှ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ၏ သံသယအကြည့်များက အငွေ့မပြယ်သေး။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးဆင်းသောအခါ ဦးဌေးအောင်သည် သူ့မိဘအိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ သူ့အဖေ သူငယ်ပြန်၍ မည်မျှ ပြောင်းလဲနေမည်နည်း။ ထိုသို့သော အံ့ဩသည့်စိတ်၊ စိုးရိမ်သည့်စိတ်ဖြင့် အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့အတွက် မထင်မှတ်ထားသည်မှာ သူ့အဖေက သူ့အား အပြင် ထွက်၍ လာကြိုနေသည်။

"ဟေ၊ ဒီနေ့ ဘယ်လေတိုက်လို့ ဒီရောက်လာတာလဲ"

ဖခင်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားလက်စုံ ကျနေခဲ့သည်။ သူ၏အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းများပင် မေးမြန်းလျက်။ ယခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် သူငယ်ပြန်နေသူနှင့် နည်းနည်းမျှ မတူ။ ဘာလက္ခဏာမျှ မတွေ့ရ။

တစ်ခဏအကြာတွင် အပြင်သွားနေခဲ့သော ဒေါ်ငြိမ်းစံ အိမ်ပြန် ရောက်လာ၍ သူ၏ အမြင်အား ဖွင့်ပြောဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ မအီမသာ စိုးရိမ်သော မျက်နှာပေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"တစ်ခါတလေတော့ အခုလို မူမှန်နေတာပဲ။ အမေတို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတော့တဲ့ အချိန်ဆိုရင် သူ့အမူအရာတွေက ကိုးရီးကားရား ဖြစ်လာ ရော"

"ကျွန်တော် နောက်နေ့တွေလည်း လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ တွေ့ရတော့ စိတ်ချရတာပေါ့" ထိုစကားပြောပြီး မကြာ ခင် သူလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ နောက်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သွားလည်တိုင်း သူ့ဖခင်တွင် ထူးခြားသော အမူအရာကို မတွေ့ခဲ့ရပေ။ သို့သော် ဒေါ်ငြိမ်းစံကတော့ သူ့ ယောက်ျား သူငယ်ပြန်နေပြီဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေသည်။

"အမေ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို သူ တစ်လုံးမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ကို ဘာဝယ်ကျွေးထားတယ် ဆိုတာတောင် သတိမရတော့ဘူး။ သား အဖေကို ဆေးရုံမှာ ဆေးသွားစစ်ဖို့ ပြောကြည့်ပါဦးလား။ အမေ ပြောရင်တော့ သူ ဘာမှ မဖြစ်လို့ မသွားဘူးဆိုပြီး ပြန်ပြန် ဟောက်နေတော့တာ"

မိခင်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အဖေဖြစ်သူအား ချောမော့၍ ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားခဲ့ရသည်။ ယခင်က ခွဲစိတ်ထားခဲ့ခြင်းအတွက် ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် လိုအပ်သောကြောင့်ဟု အကြောင်းပြ၍ ခေါ်မှ ဖခင်ကလည်း ဆေးရုံသွားဖို့ အသာတကြည် သဘောတူခဲ့သည်။

ဦးနှောက်ကို CT Scan ရိုက်ကြည့်သောအခါတွင် ဦးနှောက်သည် အရင်ကထက် အလျင်အမြန် ကျုံ့လာနေကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူငယ်ပြန်သော လက္ခဏာများ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံမှ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်ငြိမ်းစံသည် သူ့သားအား နေရေးထိုင်ရေး အဆင်မပြေမှုများကို ညည်းတွားနေသည်။ မည်သို့ မည်ပုံ ဖြေရှင်းရမည် ဟုလည်း ဦးဌေးအောင်က အဖြေမပေးတတ်။ သူလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမည်ဟုသာ အကြမ်းဖျင်း ကတိပေးနိုင်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေကလည်း သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးလည်း မဟုတ်သေး။ ထို့ပြင် လွယ်လွယ်နှင့် တာဝန်မခံခဲ့ရန်လည်း သူ့မိန်းမအား ကတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ဖခင်၏ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍သာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့သူမှာ သူ့နှမ မေဦး။

"အစ်ကို၊ အဖေကို သွားကြည့်ပါဦးလား။ အစ်ကိုမြင်ရင် လန့်တောင် သွားဦးမယ်"

သူ့နှမ၏ စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ထင့်သွားခဲ့သည်။

"လန့်သွားမယ် ... ဘာကို လန့်ရမှာလဲ"

"အဖေ့ဆီ သွားသာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ" ဒေါ်မေဦးသည် ထိုမျှသာ ပြော၍

ဖုန်းချသွားသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဦးဌေးအောင်သည် သူ့မိဘအိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့နှမပြောသော စကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် သွားတော့သည်။ သူ့အဖေမှာ ယခုအခါ လူရုပ်မပေါ်တော့။ ပိန်လိုသေးကွေးသော ခန္ဓာကိုယ် အပြင် မျက်လုံးများကလည်း ဟောက်ပက်ဝင်လျက်။ အထူးခြားဆုံးမှာ ဦးဌေးအောင်ကို မြင်သည်နှင့် ထွက်ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"အဖေ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ပြေးနေရတာလဲ" ဦးဌေးအောင်သည် အရေခွံများ တွန့်လိပ်နေပြီဖြစ်သော သူ့လက်မောင်းလေးကို ဖမ်းဆုပ်၍ မေးလိုက်သည်။

သူ့ဖခင်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ကြိုးအော်လိုက်ပြီး အတင်း ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေတော့သည်။

"သူ နင့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကြည့်ရတာ နင့်ကို သူစိမ်းဦးလေးကြီး တစ်ယောက်လို့ မြင်နေပုံရတယ်" ဒေါ်ငြိမ်းစံက သူ့သားကို ရှင်းပြသည်။

"အမေ့ကိုရော။ သူ မှတ်မိသေးလား"

"တစ်ခါတလေတော့ မှတ်မိတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ မမှတ်မိဘူး။ တစ်ခါတလေကျပြန်တော့ ငါ့ကို သူ့အမေလို့ ထင်နေတတ်တာ။ ဟိုရှေ့တစ်ခေါက်ကဆိုရင် နင့်နှမကို သူ့မိန်းမလို့ ထင်နေသေးတာ"

သူတို့ ယခုလို စကားပြောနေကြစဉ် အဘိုးကြီးသည် အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်တွင် ထိုင်လျက် ကောင်းကင်ကြီးအား မော့ကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘာပြောနေကြသည်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသည့်နှယ်။ အဘိုးကြီး၏ လက်ချောင်းများ နီရဲနေကြသည်ကို ဦးဌေးအောင် သတိထားမိသွားသည်။

အကြောင်းအရင်းကို မေးကြည့်သောအခါ ဒေါ်ငြိမ်းစံထံမှ အဖြေကို ထိုသို့ ကြားရ၏။

"သူက အလှပြင်တမ်း ကစားနေတာ"

"အလှပြင်တမ်း ..."

"ပြောရရင်တော့ အမေရဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ယူဆော့တာပေါ့။ သူ့ လက်မှာ ပေနေတာတွေက အမေရဲ့ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ယူဆော့ထားလို့လေ။ ကလေးလေးလိုပါပဲ"

အဘိုးကြီးသည် တစ်ခါတလေတော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဆော့ လိုက်၊ တစ်ခါတလေတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်လိုက်နှင့် မူမမှန်ချင်။ အသေချာဆုံးမှာ တစ်နေ့တခြား မှတ်ဉာဏ်များ ပျက်ယွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ မမှတ်မိတော့။

ထိုသို့သော လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်နေ့ကုန် အတူတကွ နေထိုင်ရ သည်မှာ မည်မျှ ပင်ပန်းခက်ခဲမည် ဖြစ်ကြောင်းကို ဦးဌေးအောင်အနေဖြင့် မတွေးတတ်။ သို့သော် သေချာသည်မှာ သူ၏ မိခင် ဒေါ်ငြိမ်းစံမှာ ယခုအခါ အတော်ပင် ပင်ပန်းနေလေပြီ။

"ဒီကိစ္စက 'ပင်ပန်းတယ်' တစ်လုံးတည်းနဲ့ ရှင်းပြလို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ် ဘူး" ဒေါ်မေဦးနှင့်သူ၊ နှစ်ဦးတည်း ဆုံဖြစ်သောအခါ ဒေါ်မေဦးက သူ့အား မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ "ရှေ့တစ်ခေါက် ကျွန်မ သူတို့ကို သွားတွေ့တုန်းက အဖေက ကျီကြနေတာ။ အမေ့ကို ပြဿနာ ရှာနေတာ။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးလည်း ရှုပ်ပွလို့။ မီးဖိုခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း အကုန်လုံး မွေနှောက်ထားလိုက်တာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲနေတာပဲ။ အဖေ က ပြောတယ်။ သူသိမ်းထားတဲ့ လက်ပတ်နာရီ ရှာမတွေ့တော့ဘူးတဲ့။ အမေ ခိုးထားတာပဲ ဖြစ်မယ်တဲ့။ အမေ့ကိုလည်း ပြဿနာ ရှာနေတယ်"

"လက်ပတ်နာရီ ..."

"ပျက်သွားတာ ကြာပေါ့။ အဖေကိုယ်တိုင်ပဲ လွင့်ပစ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီလို ရှင်းပြတော့လည်း သူက နားမထောင်ဘူး။ အဲဒီ လက်ပတ်နာရီ မရှိရင် သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ထွက်ရပါ့မလဲ ဆိုပြီး အမေ့ကို ကျီကြနေတော့တာ"

"အပြင်သွားမလို့ ..."

"ကျောင်းသွားမလို့လို့ ပြောတာပဲ။ ကျွန်မလည်း နားမလည်ဘူး။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ သူ့ကို သွားပြီး အတင်းအကျပ် လုပ်နေလို့ မရဘူး။ သူ့ကို နာရီ ကူရှာပေးပါ့မယ်လို့ ချော့မော့ပြောလိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ကျောင်း ကို မနက်ဖြန်မှ သွားကြတာပေါ့ လို့လည်း ချော့ထားရသေးတယ်"

ဦးဌေးအောင်သည် အတွေးများနှင့် ချာချာလည်လျက်။ ထိုကဲ့သို့သော အနေအထားမျိုး၊ အဖြစ်မျိုးကို သူ့ဖခင်ထံတွင် တွေ့ကြုံလာရလိမ့်မည်ဟု ယခုထိ မယုံချင်သေး။

သူတို့၏စကားများက နောက်နောင် မည်သို့ ဆက်လုပ်ကြမည့် အကြောင်းဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်မေဦးသည် သူ၏ ယောက္ခမများ နှင့်အတူ နေနေသည်။ သို့သော် အားလျှင် အားသလို သူ့မိခင်ထံသို့ သွား၍ ကူညီပေးတတ်သည်။

"နင်တစ်ယောက်တည်း ဒါတွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေရတာ ငါ စိတ်မ ကောင်းပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဘက်ကလည်း အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား"

ဒေါ်ဥမ္မာထံမှ ဘာအကူအညီမျှ ရမည် မဟုတ်သည်ကို သဘောပေါက် ကြောင်း အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဦးဌေး အောင်ဘက်ကလည်း ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

သူ့အဖေ၏ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအားလုံးကို ဒေါ်ဥမ္မာ အား အသေးစိတ် ရှင်းပြပြီးသောအခါတွင် သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်ဥမ္မာ၏ အမူအရာမှာ အေးတိအေးစက်ပင်။ သူနှင့် နည်းနည်းမျှ မသက်ဆိုင်သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းစံအား သနားပါသည်ဟုသာ တုံ့ပြန်၏။ ဦးဌေးအောင်သည် ထိုကဲ့သို့သော ဇနီးသည်ကို အကူအညီ တောင်းရန်လည်း အမှန်စင်စစ် လုံးဝ သတ္တိမရှိခဲ့ပေ။

များမကြာမီ ဦးဌေးအောင်သည် မိဘအိမ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိမ်ဝင်းထဲသို့ စဝင်ဝင်ချင်း အနံ့ဆိုးတစ်ခုက သူ့အား ကြုံဆိုနေလေသည်။ အိမ်သာပျက်နေသောကြောင့် အိမ်သာမှ အနံ့အသက်များ အိမ်ဝင်းထဲ လျှံကျနေသည်ဟု အစက သူ ထင်ခဲ့မိ၏။ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော အခါမှသာ အနံ့၏ အရင်းမူလကို သိရတော့သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းစံသည် သူ ယောက်ျား၏ လက်များအား သန့်စင်ပေးနေသည်။ သူ့ဖခင်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်လုံးများက ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ဂူငူကြီး ထိုင်နေသည်။

အဖြစ်မှန် သိနိုင်ရန် မိခင်အား မေးကြည့်ရသည်။ သူ့ဖခင်သည် သူ၏ သေးခံအဝတ် ဒိုင်ပါ (daiper) ထဲမှ မစင်များကို နှိုက်ယူ၍ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆော့နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းစံသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် သူ့ယောက်ျားအား သုတ်သင် သန့်စင်ပေးနေသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤသို့ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ပေးနေရခြင်းသည် သူ့အတွက် နိစ္စရူဝ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေရသည့်နည်း။

မိခင်၏ စိတ်ပျက်ညှိုးရော်နေသော မျက်နှာထားမှာ သိသာသည်။ ယခင်က ပြည့်ဖောင်းနေခဲ့ဖူးသော သူ၏မျက်နှာပြင်မှာလည်း ယခုအခါ နက်ရှိုင်းသော အရေးကြောင်းများ၊ လျော့ရဲနေသော အရေပြားများနှင့်

ညိုမည်းသော မျက်တွင်းချိုင့်ခွက်များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

ဦးဌေးအောင်သည် သူ့ဖခင်အား လူအိုရုံသို့ ပို့ထားရန် အကြံပြု၏။ ကုန်ကျမည့် စရိတ်ကို သူကပင် ကျခံပါမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အနီးတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်မေဦးက လှောင်ပြိုးပြိုး၍

"အစ်ကိုက ဘာမှ မသိဘဲကိုး။ ကျွန်မတို့ ဒီအကြံကို အစောကြီးကတည်းက ရခဲ့ပြီးသား။ လူအိုရုံတွေဆီလည်း ဆက်သွယ်မေးမြန်းခဲ့ပြီးပြီ။ အလကားပါပဲ။ ဘယ်အဖွဲ့ကမှ အဖေ့ကို လက်မခံချင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အမေက အဖေ့ကို အခုချိန်ထိ မဖြစ်မနေ စောင့်ရှောက်နေရတာပေါ့"

"သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရတာလဲ"

"အဖေက အခုချိန်ထိ အားကောင်းမောင်းသန် ရှိတုန်းလေ။ ကလေးဆိုးကြီးလိုပဲ။ ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်တဲ့အပြင် တစ်ခါတလေ အနားမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုလွှင့်ပစ် ဒီလွှင့်ပစ်နဲ့။ တကယ့် ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုလည်း တစ်နေကုန် အိပ်နေရင် တော်သေးရဲ့။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တောင် ထပြီး ပြဿနာ ရှာချင် ရှာနေတော့တာ။ ဒီလို လူအိုတစ်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်ရင် သူ့အတွက် ၂၄ နာရီပတ်လုံး စောင့်ကြည့်ဖို့ လူပိုတစ်ယောက်က ထားပေးရဦးမှာ။ ပြီးတော့ တခြားလူကြီးတွေကိုလည်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ လူအိုရုံတွေက လက်မခံကြတာ ဘာဆန်းသေးလို့လဲ"

"ဒီလောက်မှ လက်မခံချင်ရင် လူအိုရုံက ဘာလုပ်ဖို့ ထားထားတာလဲ"

"ကျွန်မကို လာမေးလို့ ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုချိန်ထိ သူ့ကို လက်ခံနိုင်မယ့် လူအိုရုံ ရှိမရှိ စုံစမ်းနေသေးတယ်။ အခုဟာက စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာတွေကတောင် လက်မခံချင်ကြဘူး"

"စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ..."

‘ဒါလေးတောင် မသိပါလား’ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဒေါ်မေဦးသည် သူ့အစ်ကိုအား တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"နေ့ခင်းဘက်မှာပဲ လူအိုတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဂေဟာတွေပေါ့။ သူတို့ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက အဖေ့ကို ရေချိုးပေးမလို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်း အဖေက ဒေါပွပြီး ရမ်းတော့တာပဲ။ တခြား လူအိုတွေရဲ့ ထိုင်ခုံတွေကို ကန်ကျောက်ပစ်တယ်လေ။ တော်သေးတာပေါ့။ တခြားလူကြီးတွေ မထိခိုက်ကြလို့"

ထိုသို့ ကြမ်းရမ်းနေသော သူ့အဖေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ဦးဌေးအောင်၏ စိတ်ကူးအာရုံထဲ ပုံပေါ်လာသောကြောင့် သူ အတော်လေး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

"အခုချိန်မှာ သူ့ကို ပို့လို့ရတဲ့ နေရာတစ်နေရာတော့ ရှိသေးတယ်။ ဆေးရုံကိုပဲ။ ရိုးရိုးဆေးရုံတော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံမှ ရမယ်"

"စိတ်ရောဂါကု ..."

"အစ်ကို မသိဘူး မဟုတ်လား။ အခုဆိုရင် တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် အဲဒီမှာ သွားပြနေရတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးက တည့်လို့ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် အရင်ကလောက် မသောင်းကျန်းတော့ဘူး။ အဲဒီ ဆေးရုံကတော့ အဖေ့ကို လက်ခံနိုင်လောက်တယ်"

ဒီကိစ္စကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ တကယ်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေပါပြီကော။ မိမိ၏ဖခင် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘယ်လိုနေရသည်၊ ဘယ်ဆရာဝန်နှင့် ကုသနေရသည်ကိုပင် သူတစ်ခုမျှ ဂဃနဏ မသိ။ သူ့မိခင်နှင့် နှမတို့ကလည်း သူ့အား သူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ

သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြပြီ။ အားကိုးလို့ မရ။

"ဒါဆိုလည်း အဲဒီ ဆေးရုံမှာ တက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်လေ။ ပိုက်ဆံကို ငါ"

ဒေါ်မေဦးသည် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"ကာလတိုလောက် နေတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ လချီပြီးတော့ နေလို့ မရဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဆေးရုံရဲ့ စည်းကမ်းအရ အိမ်မှာ မပြုစုနိုင်တဲ့လူနာကိုပဲ ကာလရှည် ဆေးရုံတက်ခွင့် ပေးတာ။ အဖေ့ရဲ့လက်ရှိ အခြေအနေက အိမ်မှာ စောင့်ရှောက်နေလို့ ရနေသေးတယ်။ အခု တကယ်လည်း အမေက စောင့်ရှောက်နေတာပဲလေ။ တခြား ဆေးရုံတွေလည်း ထပ် စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်"

"ထားလိုက်ပါတော့" ဒေါ်ငြိမ်းစံက ကြားဖြတ် ဝင်ပြော၏။ "နေရာတကာက အငြင်းခုံနေရတာ အမေလည်း စိတ်ကုန်ပြီ။ ဆက်မမေးချင်တော့ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီး သာတောင့်သာယာ ဖြစ်ဖို့အတွက် နင်တို့အဖေက တစ်သက်လုံး ကုန်းရုန်း ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ အမေ သူ့ကို ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသာ ဆက်သွားရင် အမေ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ခံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး"

"အစ်ကိုသာ အဲဒီလို စိုးရိမ်မိတာ အမှန်ဆိုရင် အမေ့ကို ကူဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ဦး" ဒေါ်မေဦးသည် သူ့အစ်ကိုအား စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ "ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

"ငါ့မိတ်ဆွေတွေဆီ စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်။ သူတို့ အဆက်အသွယ်နဲ့ အဖေ့ကို လက်ခံမယ့် လူအိုရုံ ရှိလိုရှိငြားပေါ့"

ဒေါ်မေဦးသည် သက်ပြင်းချကာ သူမေးလို့ရသမျှ အကုန်လုံးကို မေးပြီးပြီ

ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။

သူ့အမေအတွက် ကူညီပေးချင်စိတ် ရှိသော်လည်း သူ ဘာမျှ မလုပ်တတ်။ ဤကဲ့သို့ပင် အချိန်များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းစံရော ဒေါ်မေဦးပါ သူ့ထံတွင် သူ့အဖေအကြောင်း မြည်တမ်းနေခြင်း မရှိတော့။ သူ့ကို လုံးဝ မမျှော်လင့်တော့တာလည်း ဖြစ်မည်။ ထိုသို့ မဆက်သွယ်ကြတော့သည်ကိုလည်း သူ့အတွက် အရေးမကြီးသလိုသာ သဘောထားလိုက်သည်။ သူနှင့် မဆိုင်သလို ဘာမျှလည်း မမေးမမြန်းတော့။ အလုပ်မှာသာ အချိန်များများ ဖြုန်းနေတော့သည်။ အရာအားလုံးထက် သူ့အလုပ်ကသာ ပိုပြီး အရေးကြီးနေသလို။ မိမိကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မတင်နိုင်ရန် အလုပ်ကို အကြောင်းပြနေခဲ့သည်။ သူမိဘများကိုလည်း ဆက်သွယ်မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့။

ထိုကဲ့သို့ ပုန်းရှောင်နေရင်း လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူ့ဖခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ လုံးဝ မထနိုင်တော့ကြောင်း သူ့နှမထံမှ သိခဲ့ရသည်။ လူရုပ် မပေါ်တော့သည့်အပြင် စကားကိုပင် ပီသအောင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။

"ကြည့်ရတာ အဖေလည်း သိပ်ခံတော့မယ် မထင်ဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တော့ သွားကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်" ဒေါ်မေဦးက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဦးဌေးအောင် မိဘအိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော သူ့ဖခင်ကို မြင်ရသည်။ တစ်နေကုန်လုံး လဲလျောင်းလျက် သတိမရှိတော့သော လူတစ်ယောက်လို။ ဒေါ်ငြိမ်းစံက သေးခံအဝတ်ကို လဲပေးသည့်အခါတွင်မှ သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာကြသည်။ ထိုသို့ မျက်လုံး ပွင့်ကြည့်သည်မှာလည်း တစ်ခုခုကို မှတ်မိသောကြောင့် မဟုတ်။ သူ၏အကြည့်များက အဝေးတစ်နေရာသို့သာ။

ဦးဌေးအောင်သည် သူ့မိခင်နှင့်အတူ ကူညီ၍ သေးခံအဝတ်ကို လဲပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်သော လူတစ်ယောက်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် မည်မျှ လေးလံကြောင်း ကိုယ်တွေ့ နားလည်လိုက်ရသည်။ အမေအိုတစ်ယောက်တည်း နေ့စဉ် ထိုမျှလေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို မချီ၍ သေးခံဒိုင်ပါ လဲပေးနေရသည်မှာ မည်မျှ ပင်ပန်းနိုင်ကြောင်း ကိုယ်ချင်းစာမိတော့၏။

"အမေ၊ ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း လုပ်ပေးနေရတာလား" သူက စိတ်မသက်မသာ ဖြင့် မေးသည်။

"အင်း အမေပဲ လုပ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခုလို ခုတင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် နေနေတော့ အရင်ကထက် သက်သာရာ ရတာပေါ့။ အရင်လို ပြဿနာ မရှာနိုင်တော့ဘူးလေ" အရှေ့တစ်ခေါက်ကထက် ပိုမို ချောင်ကျသွားသော မျက်နှာမှ မချိပြီးပြီးလျက် ဒေါ်ငြိမ်းစံက ပြန်ဖြေသည်။

ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသော သူ့ဖခင်ကို ကြည့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် သေသွားသည်ကမှ ပို၍ ကောင်းဦးမည်ဟု ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ ဖွင့်ပြောဖို့ မသင့်သော သူ၏ဆန္ဒသည် နောက်နှစ်ဝက်အကြာတွင် ဖြစ်မြောက်လာတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ထိုသတင်းအား သူ့ထံ ဆောင်ယူလာသူမှာ ဒေါ်မေဦးပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဌေးအောင်တို့ မိသားစုသုံးယောက်သည် မိဘအိမ်သို့ အပြေးရောက်သွားခဲ့သည်။ သားထိုက်အတွက်တော့ အရာရာသည် အထူးအဆန်းများလို သူစိမ်းဆန်ဆန်။ နို့စို့အရွယ်လောက်ကသာ ရောက်ခဲ့ဖူးသော ထိုအိမ်ကို သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိ။ အဘိုးအရင်းကိုပင် သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မရှိ။ လုံးလုံးပင် မမှတ်မိတော့။ ထို့ကြောင့် ထိုအဘိုးကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသောအခါ၊ မြင်သောအခါတွင်လည်း သူ့

အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ မမြင်။ စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်စရာ မလိုခဲ့။

အဘိုးအိုသည် ညအချိန်တွင် သူ၏နောက်ဆုံး ထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ် သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဒီလောကမှ ထွက်ခွာသွားကြောင်းကို သူ၏မယားကပင် သတိမထားခဲ့မိချေ။ ဟုတ်သည်လေ။ တစ်ခန်းတည်း အတူတူ ရှိနေသည်ပဲ ထားဦး။ အဘိုးအိုကို စောင့်ကြည့်နေသူကပင် သူ့အား အိပ်နေသည်ဟုသာ ထင်စရာ အကြောင်းရှိ၏။

မိမိတွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု နည်းနည်းလေးမျှ မခံစားရသော မရီးဖြစ်သူ အား လုံးဝ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူမှာ ဒေါ်မေဦး။ ဒေါ်ဥမ္မာအနေဖြင့် ယောက္ခမကြီး နာမကျန်းဖြစ်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး မပြုစု မစောင့်ရှောက်ခဲ့မိသည့်အတွက် အနည်းဆုံးတော့ တောင်းပန်စကား ပြောကြားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး စိတ်ထဲ မပါတောင် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်ဖြင့် တောင်းပန်သင့်သည်ဟု ဒေါ်မေဦးက သူ့အစ်ကိုအား ပြောခဲ့သည်။

"အဖေ သေမှပဲ ပေါ်တော်မူတော့တယ်။ အတော် ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဒီလောက် သောက်မြင်ကတ်နေရင် အခုလည်း လာမနေနဲ့ ပါတော့လား"

ဦးဌေးအောင်သည် အားနာသော မျက်လုံးများဖြင့် "ငါ့သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ မယ်" ဟု တိုးရှိုးတောင်းပန်၏။

"နေပါစေ။ သွားပြောမနေပါနဲ့။ အစ်ကိုကလည်း ကျွန်မရှေ့မှို ပြီးပြီးရော ပြောတာပဲ နေမှာပါ"

သူ့နှမ၏ စကားများက သူ့ချက်ကောင်းကို ထိသွားသောကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့သည်။

ဖခင်၏ ကွယ်လွန်ခြင်းသည် အနည်းဆုံး သူ့မိခင်အတွက်တော့ သက်သာရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ဟု သူ ယူဆသည်။ သူ့အတွက် နှစ်ရှည်လများ ဖိစီးခဲ့သော ဖိအားမှာလည်း လျော့ကျသွားသည်ဟု သူ ခံစား ရသည်။ သူ့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးပြတ်သွားလေပြီ။

သို့သော် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အချိန်တို့သည် ကြာကြာ မခံလိုက်။ သူ့ ဖခင် ဆုံးပြီး သုံးနှစ်လောက်အကြာတွင် ဒေါ်ငြိမ်းစံ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်။ တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ချော်လဲရာမှ ခြေချင်းဝတ်အရိုး ကျိုးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးရင့်နေပြီ။ အရိုးများကလည်း အနည်းငယ် ပွနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသပြီးလျှင်လည်း အရင်က ကဲ့သို့ ပုံမှန်အနေအထား သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ဘယ် သွားသွား တုတ်ကောက် ဆောင်ရတော့မည်။ လှေကားများပေါ်သို့လည်း တက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရသော မိခင်အား တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မိခင်အား သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ထားရန် ဦးဌေးအောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုကိစ္စကို ဒေါ်ဥမ္မာက မည်သို့မျှ ကြည်ဖြူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

"ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပါဘူးလို့ ရှင် တစ်ခါက ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်နော်"

"အတူတူ နေရုံပဲဟာ။ ဘာဒုက္ခပေးနိုင်မှာမို့လဲ"

"ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ"

"အမေက ခြေထောက်ပဲ မကောင်းတာလေ။ ကျန်တာ အကုန်လုံး သူ့ ဘာသာသူ စောင့်ရှောက်နိုင်နေသေးတာပဲ။ နောက်ဆုံး သူနဲ့ ငါတို့ တစ်

နေရာစီ ခွဲစားလည်း ရတာပဲ။ ဒီလို ခြေထောက်မသန်တဲ့ အမေကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရင် လူတွေက ငါ့ကို ဘယ်လို ပြောကြတော့မလဲ။ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်"

နာရီများစွာ ချောမော့စည်းရုံးပြီး အဆုံးတွင် ဒေါ်ဥမ္မာထံမှ သဘောတူညီမှု ရခဲ့တော့သည်။ အမယ်အိုအား စာနာထောက်ထားလာ၍တော့ မဟုတ်။ မိခင်ခြံဝင်းထဲသို့ သူတို့အားလုံး ပြောင်းနေကြကာ ထိုခြံဝင်းအား မောင်ပိုင်စီးနိုင်တော့မည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးကလည်း အခြေအနေ မကောင်း။ လင်တော်မောင်၏ လစာကလည်း မတက်ဘဲ တန့်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင် အိမ်ဝင်းခြံဝင်းဖြင့် နေလိုသော ဒေါ်ဥမ္မာ၏ အိပ်မက်များမှာ သူ့လင်သား၏ လုပ်စာဖြင့်တော့ အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ လမ်းမမြင်။

"အတူနေတယ်ပဲထား။ ကျွန်မကတော့ အရင်ကအတိုင်း နေတတ်သလို နေမှာပဲ။ ဘာမှ ပြောင်းလဲပေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူးနော်" ထိုသို့သော တောင်းဆိုချက်ဖြင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းစံနှင့် အတူနေရန် သဘောတူခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က သူတို့အားလုံး မိခင်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်သို့ မပြောင်းခင် အခန်းတွင်း ပြင်ဆင်မှုတချို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ အိမ်တွင်း အပြင်အဆင်များအားလုံး အသစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဒေါ်ဥမ္မာက ကျေနပ်နေသော လေသံဖြင့် "အိမ်ကြီးကြီးနဲ့ နေရတာ တယ် ကောင်းတာပဲ" ဟု ရေရွတ်ခဲ့၏။ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော အချက်မှာ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းစံအား တရိုတသေဖြင့် "အမေ လိုတာရှိရင် ပြောနော်" ဟု ဆိုလိုက်သေးသည်။

တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့် ထောက်ထားလျက် ဒေါ်ငြိမ်းစံက လည်း အပြုံးများနှင့် ကျေနပ်နေလေသည်။ ချွေးမအား အိမ်ခြံဝင်းအနံ့ လိုက်ပြပြီး လုပ်ဖွယ်ဆောင်တာတို့ကို အသားကျအောင် လိုက်လံရှင်းပြနေ လေသည်။ ထိုသို့ လိုက်လံရှင်းပြနေစဉ် သူ၏ လက်သုံးတောင်ဝှေးမှ ခြုံသံ တို့သည် တချင်ချင် မြည်လျက်။

ထိုမြင်ကွင်းများကို ကြည့်လျက် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေသူမှာ ဦးဌေး အောင်။ ထိုသို့ ယှဉ်တွဲ နေနိုင်သွားလျှင် သူ့အတွက် ရှေ့လျှောက် ပူစရာ မရှိ တော့။ သူ၏ ရင်တွင်းမှ လေပူများကို ခံတွင်းမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

သူ့အတွက် လောကရှိ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားသည့်နှယ်။ နောက်နောင် စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပြီဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ သို့သော်
.....

ဘဝဇာတ်ဆရာက ဘဝကြီး တည်ငြိမ်နေသည်ကို ကြိုက်ဟန်မတူ။ ထိုနေ့ မှ စကာ သူ့အတွက် စိတ်ပူပန်စရာတို့သည် အရိပ်သဖွယ် နေ့ညမပြတ် သူ့ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာပြန်တော့သည်။
